"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

Anul I, Nr. 2, **OCTOMBRIE 2003** Apare la sfârşitul lunii 5 500 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

NOI

NOI ne asumăm riscul de a provoca zâmbete, declarând că noi suntem cei de care are nevoie țara. Altfel, am fi "unii în plus".

NOI ne asumăm riscul promovării unei politici naționale şi creştine, ca descendenți ai celor care şi-au sacrificat viețile pentru păstrarea ființei naționale, a gliei, tradițiilor şi altarelor Bisericii strămoşeşti, având girul vechii elite legionare.

NOI ne asumăm riscul de a porni, într-un fel, de la zero, dar având marea speranță că vom reuşi să clintim indiferența sau reaua-credință ale celorlalți.

NOI ne asumăm riscul de a decreta că singura luptă pe care o vom practica va fi lupta cinstită, în limitele legii, fără aşa-zise pragmatisme sau "oportunități" cu iz de ciolan.

Suntem puțini? Bineînțeles, dar, respectând scara valorilor, fără a cădea în blasfemie, nici apostolii n-au fost mulți.

Suntem oare "rupți de realitate", nebuni, fanatici, pentru că avem un ideal?

Cei mai mulți oameni sunt fanatici ai materiei, ai banului, ai onorurilor: ei nu sunt nebuni? Credeți că sunt mai buni pentru că pun mai presus de toate o "realitate" palpabilă, un "ambalaj" (de fapt)? E ca şi cum i-ar interesa coaja, iar nu fructul!

De multe ori am fost surprinsă de următorul paradox: mulți oameni se vaită că nu mai pot dormi noaptea de grija zilei de mâine, că nu au motive de bucurie, că nu se mai poate trăi - într-un cuvânt, că viața li se pare un chin, dar când le propui să devină legionari şi să încerce să schimbe măcar câte ceva în bine, dau înapoi, sub cele mai fanteziste pretexte.

În România, puterea este în mâinile celor care fac parte din grupuri de interese, grupuri etnice, grupuri politice care reuşesc să se sustragă legilor sau care fac legi în favoarea respectivelor grupuri de interese.

Singura şansă de supraviețuire a țării şi a oamenilor cinstiți este organizarea rezistenței în cadrul oferit de legile țării. Nu dezertați!

Nu vă mințiți singuri declarând că voi sunteți oameni practici şi că nu vă interesează politica!

Nu-i credeți pe cei care şoptesc că, oricum, orice speranță e pierdută, că alții hotărăsc soarta noastră. Dacă ar fi aşa, atunci ei de ce fac politică? Şi acum, ca şi în trecut, este interesul duşmanilor noştri să vă facă să credeți că nu mai avem altceva de făcut decât să ne resemnăm.

Amintiți-vă, de exemplu, că armatele voievozilor români au învins armate net superioare ca forță. Secretul? Unde pune creştinul mâna, pune şi Dumnezeu mila! Dar, atenție la zicala românească: "Dumnezeu te ajută, dar nu-ți pune de-a gata în traistă"!

Pasivitatea este, de fapt, sinucidere.

Există unii care l-au citit pe George Orwell şi care prevestesc că toți cei care gândesc altfel decât "puterea" vor muri curând în chinuri.

Dacă veți sta cu brațele încrucişate acum, când încă sunt în vigoare drepturile omului, dacă veți da întruna din cap ascultători, la orice abuz, în speranța deşartă a unui "os" în plus, se poate ajunge treptat, printr-un şir de legi nedrepte, exact la prevestirile lor. Încă nu este prea târziu ca să ne schimbăm viitorul!

Unii vor obiecta, probabil, că legionarii ar trebui interzişi tocmai pentru că ei ar vrea să instaureze regimul tiranic descris de Orwell, având în vedere atracția lor pentru disciplină, muncă, pedeapsă.

Eu zic să se gândească mai bine: *legionarii lui Codreanu* au refuzat întotdeauna ideea unei lovituri de stat pentru întronarea dictaturii şi Căpitanul a refuzat chiar să se asocieze dictaturii regale, deşi regele îi propusese postul de prim-ministru în schimbul acceptării (iar pedeapsa în concepție legionară înseamnă repararea printr-un bine a unei nedreptăți săvârşite (Corneliu Zelea Codreanu – *Pentru legionari*) În plus, *ortodoxismul* (subliniez cuvântul) nu a încercat niciodată impunerea prin forță (nici măcar a cuvântului lui Dumnezeu), iar o ideologie de esență pur *ortodoxă* nu poate asupri un om, indiferent cine ar fi acel om, nici nu poate da naştere la monştri, aşa cum ar putea da celelalte ideologii bazate pe "libera cugetare", liberalism (care afirmă că aproape orice e permis pentru atingerea intereselor), ateism (care nu crede în nimeni şi nimic), păgânism (care crede în diverse şi ciudate zeități cu apucături de dictator răzbunător) etc., ideologii care ştii cum încep, dar nu poți şti în ce vor devia, neavând o bază fermă de susținere morală. Una este să ucizi un duşman, în legitimă apărare, şi alta e să-l chinui, dezumanizându-l! În schimb, este o incompatibilitate unanim recunoscută (nu contradicție, ci, pur şi simplu, incompatibilitate) între cruce şi dezumanizare!

Doamne fereşte ca în numele democrației să ajungem până la urmă să-l interzicem şi pe Dumnezeu ... ca să nu ne îngrădească dreptul nostru de a face tot ceea ce ne trece prin cap!

Nicoleta Codrin

PREZENT!

Nu-i furtună nebună,
Nu-i ploaie de foc
Să-i oprească pe loc.

ŢIGANII SĂ FIE DE VINĂ?

Mai serile trecute primesc un telefon: o voce masculină de tânăr care mă întreabă de ce nu am ţinut conferinţa promisă. (Se referea la manifestarea plănuită pentru comemorarea masacrului antilegionar şi antinaţional din 21/22 sept. 1939.) I-am răspuns că ni se interzisese închirierea unei săli după următorul dialog: *"Voi sunteţi ăia cu legionarii?" "Da." "Avem dispoziţie să nu vă închiriem sala." "Am făcut ceva care v-a deranjat?" "Nu, dar astea sunt dispoziţiile!"*

Tânărul cu care vorbeam la telefon m-a ascultat şi a tras concluzia: "*Ţiganii sunt de vină!*" Şi, după câteva secunde: "*Şi evreii!*"

Această istorioară absolut reală m-a făcut să renunţ la somn şi să încerc, cu creionul în mână, să explic acelui tânăr, deloc singular în societatea românească, că greşeşte, dar că în special percepţia lui despre Mişcarea Legionară este complet greşită. Nu este vina lui, nici a celorlalţi care gândesc la fel.

Afirmaţia lui era, credea el, o declaraţie de principii menită să creeze o punte de apropiere între el şi mine. Nu îl condamn: este rezultatul firesc al unei propagande murdare practicate de comunişti până în '90 şi de urmaşii lor (la fel de buni) de atunci încoace, la adresa Mişcării Legionare. M-am simţit obligat să iau o atitudine căci persoana mi se adresase direct.

Departe de mine de a-mi însuşi punctul de vedere al Europei occidentale în legătură cu discriminarea ţiganilor în România! Într-o ţară în care avem sau (după cum credeţi) putem avea împăraţi, regi, demnitari ai statului, miniştri, etc. de etnie ţigani, este o minciună interesată pretinsa defavorizare a ţiganilor.

Dar de aici şi până la a pune toate relele în spatele lor, este cale lungă.

Mie nu mi se pare curios să aud oamenii gândind negativ despre Mişcarea Legionară, atribuindu-i-se o astfel de ideologie: este efectul propagandei comuniste de 50 + 10 ani. Cel mai mare duşman al comunismului a fost prezentat românilor ca o sperietoare, atribuindu-i-se toate relele posibile.

După acest lung preambul să revenim la problema vinovaţiilor în ţara românească.

Declar cu toată convingerea că cel mai mare vinovat pentru tot ce nu ne convine sunt EU, în primul rând, apoi TU, EL, NOI, VOI, EI.

Pe deoparte, regimul actual sau, mai bine zis, toate guvernele post decembriste au fost alese prin vot universal, egal, direct şi secret. Este adevărat că democraţia este dictatura majorităţii: dacă din 20 de milioane de alegători, 10 milioane plus unul aleg un partid, înseamnă că 10 milioane minus un alegător pot să fie nemulţumiţi. Dar în toată lumea s-a acceptat că mai bine nu se poate.

După ce votăm, aleşii noştri se apucă să facă legi. Legile sunt perfectibile, dar se poate trăi şi cu ele aşa cum sunt.

Problema este însă aplicarea şi respectarea acestor legi.

După două legislaturi dezastruoase ale comuniştilor convertiţi de formă la democraţie, cine ne-a oprit să votăm o alternativă? Sunt de acord că nici alternativa C.D.R. nu a rezolvat problemele pe care ne aşteptam să le rezolve, dar să nu uităm că datorită votului nostru au fost nevoiţi să guverneze alături de alte partide care au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-i compromite. După aceea, am votat iarăşi pe urmaşii comuniştilor, care s-au arătat a fi aceeaşi oameni corupţi, lacomi, total incorecţi şi, în final, incapabili. Este altcineva de vină că nu am ştiut să utilizăm această pârghie a votului? Nu, categoric! De vină sunt EU, TU, EL, NOI, VOI, EI.

În toată lumea aceasta, nimeni nu dă de pomană nimic. Pentru orice trebuie să plăteşti: cu bani, cu munca ta, cu concesii, cu servicii. Atunci de ce să ne închipuim că dacă vrem o viaţă decentă şi demnă putem să nu plătim? Marii eroi ai neamului sau sutele de mii de eroi anonimi au plătit chiar cu viaţa pentru bruma noastră de bunăstare. Sigur că nouă ni se cere mult mai puţin.

Ni se cere să ieşim din apatia pe care o arătăm în legătură cu treburile cetăţii. Nouă ni se cere să înţelegem că indiferenţa manifestată prin absenţa totală din viaţa politică a ţării a **fiecărui cetăţean în parte şi a tuturor, organizaţi şi disciplinaţi în cadrul libertăţilor pe care ţi le acordă legile ţării, aşa cum sunt ele, mai bune sau mai rele**, sunt mană cerească pentru actualii conducători. Ei au preluat de la comunişti, printre altele, şi "disciplina de partid". Cei care au trăit acele timpuri îşi amintesc de această expresie, des utilizată, dar care avea un fond real. Bineînţeles că nu ei au inventat-o: au preluat-o de la alţii, dar poate fi remarcată şi azi (mai eficientă la partidele de stânga).

Şi atunci revin cu întrebarea şi răspunsul laitmotiv: Cine este vinovat de tot ce nu ne convine în ziua de azi: ţiganii, evreii? Categoric greşit! De vină sunt EU, TU, EL, NOI, VOI, EI.

Dar să trecem acum la cealaltă problemă ridicată de conversaţia telefonică descrisă la început. O problemă de principii şi ideologie. Pomeneam adineauri de istoria murdară servită cu ostentaţie poporului român, în speţă despre ideologia Mişcării Legionare prezentată ca rasistă şi xenofobă.

Practicarea naţionalismului a fost o reacţie la situaţia economică şi socială a timpului, o reacţie la constatarea că economia, în general, şi în special finanţele, industria, serviciile, presa erau în majoritate deţinute de persoane care nu erau interesate de soarta poporului român, de persoane care erau implicate direct sau numai cochetau cu politica de stânga, declarată atunci, ca şi astăzi, antinaţională. Dezideratele acestei stângi, făcute publice cu orice ocazie, prevedeau desfiinţarea Bisericii, a proprietăţii, îngrădirea tuturor libertăţilor, desfiinţarea armatei etc., lucruri pe care dumneavoastră le cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine.

Dar, mare atenţie: Mişcarea Legionară a înţeles că în această situaţie soluţia era nu acţiunea împotriva celor pe care îi socotea vinovaţi de prostul mers al lucrurilor. **Activitatea Mişcării Legionare era o activitate de ridicare a fiecărui român şi a tuturor românilor prin religie, educaţie, cultură, la un nivel de la care să poată face faţă cu succes concurenţei apărute cu atâta putere în interiorul ţării. Trebuia ca românii să devină mai buni, mai harnici, mai cinstiţi, mai puternici decât ceilalţi convieţuitori de pe pământul acestei ţări! Trebuia să ne rezolvăm problemele de convieţuire prin noi şi nu împotriva cuiva; să acceptăm duritatea vieţii şi să ne pregătim de a-i face faţă, nu să ne văicărim contra ţiganilor sau a evreilor.**

Cu toată modestia, mi-aş permite să atrag atenţia cititorilor noştri şi, dacă aş avea instrumentul potrivit, opiniei publice, că tipul de comportament gen Jirinovschi, vrând să se remarce prin orice mijloace, inclusiv acţiuni prezentând deformat Mişcarea Legionară ca antisemită şi xenofobă, este practicat de persoane iresponsabile despre care noi declarăm că nu fac parte din Mişcarea Legionară, că vorbesc în nume propriu; am început să ne gândim dacă nu cumva sunt împinse spre acest comportament - şi de cine.

Concluzia : cel mai uşor lucru este să arunci pisica moartă în curtea vecinului.

Cine credeţi că poate schimba ceva în această ţară, în cadrul legilor şi a drepturilor democratice?

EU - cred, TU - poate, EL – sperăm; NOI, VOI, EI.

Nicador Zelea Codreanu

PRETINŞII DEMOCRAŢI

Redăm scrisoarea adresată de directorul ziarului nostru, dl. Nicador Zelea Codreanu, directorului ziarului "Ziua", d-lui Sorin Roşca Stănescu, pe data de 08.10.2003, ca replică la articolul sentenţios intitulat "*Scandal antisemit*":

În legătură cu articolul publicat în "*Ziua*" de luni, 6 oct. 2003 la pag. 2, sub titlul "*Scandal antisemit*" semnat D.E.I., respectuos vă aduc la cunoştinţă următoarele:

În conformitate cu doctrina legionară, dl. Şerban Suru nu a fost niciodată, nu este, şi nu poate fi şeful Mişcării Legionare, iar broşura intitulată pompos "revista Mişcării Legionare" este o impostură, asemeni închipuitului şef.

În afară de afirmaţia d-lui Suru în legătură cu presupusa şefie a lui, aveţi şi alte argumente cu care să susţineţi acest lucru? (şi dacă da, care?)

Precizăm că nu vă adresăm această scrisoare pentru a lua apărarea d-lui Şerban Suru, ci pentru a lămuri unele aspecte în legătură cu Mişcarea Legionară:

1) Nu vedem legătura între antisemitism şi atentatul lui Miti Dumitrescu;

2) Observăm că ziarul Dvs. comentează o crimă comisă de Miti Dumitrescu, dar nu comentează în nici un fel cele 80 de crime atribuite de dl. Suru lui Armand Călinescu;

3) Autorul articolului se grăbeşte să protesteze vehement împotriva lui Miti Dumitrescu, dar istoria consemnează, de pildă, asasinarea sângerosului revoluţionar francez Marat de către Charlotte Corday, ca act just, firesc - cei care omoară un criminal pot fi consideraţi justiţiari;

4) Ne permitem să remarcăm că dacă "*Obiectiv legionar*" reprezintă un pericol pentru democraţia din România, înseamnă că, de exemplu, "*România Mare*" este o bombă atomică în politica românească;

5) Vă amintim că **nu se poate vorbi despre caracterul "antidemocratic" al Mişcării Legionare**, când este atestat istoric că aceasta a participat legal la alegerile electorale din România interbelică, alături de toate celelalte partide democratice, că fondatorul Mişcării, Corneliu Zelea Codreanu afirma răspicat în "*Circulări şi manifeste*" că este contra dictaturii (pag. 220) şi că: "*Lovitură de stat nu voim să dăm. Prin însăşi concepţia noastră, noi suntem contra acestui sistem.*" (Circulara din 21 febr. 1938), iar cele trei dictaturi din România au aparţinut regelui Carol al II-lea, gen. I. Antonescu şi comuniştilor, nicidecum legionarilor!

Mai mult: Corneliu Zelea Codreanu a încheiat un acord cu Iuliu Maniu şi Gh. Brătianu pentru apărarea libertăţii şi a fost singurul care a protestat împotriva dictaturii carliste !

Cum rămâne cu motto-ul ziarului "Ziua": "*Siguranţa cetăţeanului mai presus de securitatea statului*", când atenţionaţi statul să amendeze **apariţia** "*oricăror idei*" considerate de "*Ziua*" ca "periculoase"? **Doriţi cumva întoarcerea la cenzura însăşi a ideilor?**

Cine ameninţă atunci democraţia: legionarii sau ziarul Dvs.? Sub pretextul apărării democraţiei, doriţi, de fapt, instaurarea dictaturii?

Părerea noastră este că înclinaţia presei de a prezenta anumite persoane care deformează doctrina şi Mişcarea Legionară are ca explicaţie ori (pretinsa) necunoaştere a istoriei naţionale, ori lipsa de obiectivitate, ori aservirea ziarului respectiv unor anumite interese. Dvs. pentru care din cazuri optaţi?

Cu stimă,

Nicador Zelea Codreanu

PATUL LUI PROCUST

În antichitate exista un tâlhar asiatic, Procust, care a rămas celebru până în zilele noastre pentru că, după ce îi jefuia pe călători, îi culca într-un pat, retezându-le din picioare celor înalţi, ca să încapă în el, şi zdrobindu-le mădularele celor scunzi ca să-i întindă în toată lungimea patului; omul ţinea morţiş la ... egalitate (mai bine zis, egalizare).

"*Egalitate, libertate, fraternitate*", deviza Revoluţiei Franceze de la 1789 slăvită ca "progresistă", democratică, a reuşit să producă monştri în sistemul moral şi social din întreaga lume.

Pornind de la semnificaţia cuvântului "egalitate" (1. stare a două lucruri egale între ele; 2. principiu după care tuturor statelor şi tuturor oamenilor li se recunosc aceleaşi drepturi şi li se impun aceleaşi îndatoriri, prevăzute de regula de drept), eu apreciez o veche maximă care spune că "***Egalitate** înseamnă a trata **inegal** lucrurile care sunt **inegale de la natură***". De ce? Iată:

În privinţa "egalităţii" între state: De când lumea statele mari şi puternice dictează, impun condiţii statelor mici şi mai puţin dezvoltate (inclusiv în zilele noastre); dreptul este o realitate bazată pe forţă economică, militară etc.

În privinţa egalităţii între indivizi:

- în faţa legii - consider că nu ar trebui să fie egali: responsabilitatea nu este aceeaşi pentru cel care, prin actele sale, compromite o întreagă grupare sau distruge o naţiune, ca pentru cel care nu loveşte decât în onoarea sa.

- egalitate socială: În realitate, nici în societatea cea mai umanitară cu putinţă nu poate exista egalitate, din cauza diferitelor aptitudini şi diferitelor activităţi pe care le desfăşoară fiecare: locul şi munca fiecăruia trebuie să fie diferite; gândiţi-vă ce izvor de torturi ar fi, de exemplu, pentru un zidar să fie pus să lucreze ca director de bancă sau pentru un filolog să proiecteze nave spaţiale! Diviziunea muncii impune diviziunea oamenilor în clase sociale şi condiţii. Ce egalitate există între un metal şi o floare?

Din păcate, în stadiul actual, oamenilor li se cultivă ideea că şansele tuturor sunt aceleaşi, că **oricine** poate ajunge în **orice** situaţie, oricât de înaltă: da, aşa cum poate ajunge broasca din fabulă cât vaca (adică umflându-se până crapă)! Mulţi au avut însă ocazia să constate pe propria piele că, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel şi că nu poţi ajunge nici măcar până la "alesul" tău (domnul primar al oraşului) sau la domnul X, preşedinte de partid, fie el şi de opoziţie. Iar această situaţie nu este valabilă doar pentru România.

Sub pretextul egalităţii asistăm, de fapt, la cele mai bizare inegalităţi legiferate (de exemplu, handicapaţii au mai multe drepturi decât oamenii normali).

De fapt, chiar dicţionarul menţionează un termen mai puţin uzitat azi, dar semnificativ: egalitarism, definindu-l ca fiind o concepţie socială utopică (reţineţi: utopică) care preconizează **nivelarea**, egalizarea indivizilor; deci, se demonstrează implicit că faimoasa "egalitate" nu poate fi realizată.

În schimb, celălalt deziderat al lozincii franceze, "libertate", libertatea în sine, poate exista. Cred însă că s-ar realiza cu adevărat numai într-un stat sprijinit pe principiile credinţei în Dumnezeu şi ale înfrăţirii omeneşti, dar în afara ideii de egalitate, idee care e contrazisă de legile Creaţiei însăşi care au stabilit subordonarea. De ce doar într-un stat sprijinit cu adevărat doar pe principiile creştine? Un modest exemplu: s-a luptat pentru abolirea monarhiei (adică a dreptului ereditar al unor persoane de a conduce), considerată o îngrădire a libertăţii. Dar popoarele suportă de la preşedinţii şi prim-miniştrii actuali abuzuri din care, pentru cel mai mic dintre ele, ar fi tăiat capul a douăzeci de regi. Probabil, pentru că au sentimentul efemerităţii preşedintelui şi a primului-ministru? Viaţa e făcută din grupe de câte patru ani şi se scurge tolerând abuzurile, mult mai variate ca ale unui singur rege, ale fiecărui alt preşedinte şi alt prim-ministru! Şi aceasta nemaivorbind de faptul că aceştia, tocmai din cauza efemerităţii lor, sunt predispuşi la multe concesii făcute străinilor în dauna intereselor poporului.

Ochii îi avem pentru a vedea, dar când vom vedea, cu adevărat? Când vom înceta să ne narcotizăm cu lozinci demagogice şi vom privi lucrurile realist?

Nicoleta Codrin

Personalități legionare intrate pe nedrept în conul de umbră al uitării: PREOT ILIE IMBRESCU (instructor legionar)

Între anii 1946-1953 am fost elev al liceului Cantemir Vodă, printre colegii de clasă având şi pe Imbrescu Paul, un eminent coleg, care lua note maxime atât la română şi franceză, cât şi la matematică sau chimie.

În penultimul an al liceului, în septembrie 1952, rândurile claselor s-au subţiat fiind exmatriculaţi, ca fiind copii ai "duşmanilor sau exploatatorilor poporului român", colegi cu remarcabilă ţinută educativă şi profesională, pentru faptul că purtau numele de Codreanu, Noica, Sturza sau erau fii de foşti poliţişti "epuraţi" sau de mici negustori. Printre aceştia figura şi **Paul Imbrescu, fiul preotului** slujitor al Bisericii Icoanei, căruia noi, elevii din zonă, îi ascultam predicile.

Cei care l-au auzit slujind pe părintele Ilie Imbrescu îşi aduc aminte, cu siguranţă, de darul său oratoric excepţional, de căldura predicilor, de bunătatea sa, de glasul cultivat, de tenor. Preotul luase lecţii de canto de la maestrul Santorelli, cunoscutul profesor cu care au studiat mulţi artişti lirici de pe scena Operei bucureştene.

Din fericire, absenţa lui Paul Imbrescu dintre noi, elevii, a fost temporară, în luna decembrie fiind reprimit în clasa a XI-a, după ce, aşa cum ne-a povestit ulterior, a făcut un stagiu de muncă necalificată la un laborator, şi după insistenţe repetate, în audienţe la conducerea Ministerului Învăţământului. Nici un coleg nu i-a pus niciodată întrebări legate de activitatea tatălui său. A terminat apoi liceul, ca premiant, şi după aceea Institutul de Construcţii, devenind astfel inginer.

Citind şi aprofundând cărţi legate de Mişcarea Legionară, după decembrie 1989, am întâlnit în multe lucrări numele părintelui Ilie Imbrescu şi mi-am pus, fireşte, întrebarea, dacă nu cumva acesta este tatăl fostului meu coleg de liceu, Paul Imbrescu.

În vară, la începutul lunii iunie, cu ocazia revederii la 50 de ani de la terminarea liceului, printre foştii colegi, astăzi cu părul alb şi înfăţişarea schimbată, am avut plăcuta surpriză să-l reîntâlnesc şi pe Paul Imbrescu. De data aceasta, nu m-am mai jenat, ci l-am abordat direct, dacă intuiţia mea se adevereşte, şi aşa a fost.

Părintele Ilie Imbrescu şi fiul său, Paul

"Era un bărbat înalt, frumos, cu părul castaniu, cu dantura albă şi strălucitoare ca de smalţ când surâdea şi cu ochii albaştri, senini şi limpezi, care îi iluminau faţa ovală şi palidă, încadrată de o barbă îngrijită, nu prea mare.

Pentru intensa sa activitate a fost înaintat de Căpitan la rangul de instructor legionar."

(descriere făcută de regretatul dr. Ionel Zeana, comandant legionar)

Dornic de a cât mai multe despre preotul legionar Ilie Imbrescu, am purtat o discuţie amplă cu fostul meu coleg, Paul:

- Pentru început prezintă-mi câteva date biografice despre tatăl tău şi, succint, cronologia sa legionară.

- Înainte de a creiona biografia tatălui meu doresc să fac unele precizări şi anume: sunt singurul descendent direct în viaţă al preotului Ilie Imbrescu.

În noaptea de 26/27 martie 1948 când a fost arestat la domiciliul din str. Vasile Lascăr 161, eu aveam vârsta de 12 ani şi jumătate, o vârstă la care, evident, nu puteam pricepe şi cunoaşte ideile şi preocupările acestui om deosebit care a fost tatăl meu. Pentru tot ce a urmat acelui moment a trebuit să mă informez şi să mă documentez de-a lungul anilor care au urmat, fie din cele povestite de cei apropiaţi mie (mamă, bunici, rude directe), fie dintr-o serie de documente pe care am avut posibilitatea să le consult. Am fost permanent mânat de dorinţa de a-mi lămuri mie însumi, cum a fost posibil ca acest om minunat, cu privirea blândă care pătrundea şi mângâia sufletul oricât de trist ar fi fost, să fie catalogat ca "viperă, năpârcă, duşman periculos, asasin, ticălos" etc. Astăzi sunt fericit că pot dovedi contrariul şi cu documente, care atestă ceea ce sufletul meu a simţit continuu.

Iată datele biografice:

S-a născut în comuna Dolbaset din judeţul bănăţean Almaj, la 26 apr. 1909, fiind cel mai mic copil al preotului Ilie Imbrescu.

Preşedinte al Centrului Studenţesc Cernăuţi în 1929.

În 1930 este absolvent al Facultăţii de Teologie din Cernăuţi, dându-şi licenţa cu tema "*Despre harul divin*"; este ales membru în Comitetul Executiv al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români (în 1932).

La 24 ian. 1933, cu ocazia depunerii unei cruci de marmură la Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol din Bucureşti, este bătut groaznic, împreună cu ceilalţi participanţi, de poliţie şi armată, se alege cu o coastă ruptă şi stă în pat trei săptămâni. Dar cu această ocazie îl cunoaşte pe Corneliu Zelea Codreanu.

Intră în Mişcarea Legionară în nov. 1933.

În febr. 1934 este hirotonisit preot pentru biserica Catedrală "Sf. Gheorghe" din Balcic; la 5 nov. 1935 mă nasc eu la Balcic.

În 1936 este eliminat de la doctoratul pe care îl urma la Facultatea de Teologie din Bucureşti pentru culpa de a fi intrat în Mişcarea Legionară.

Candidat al Partidului "*Totul pentru Ţară*" pentru judeţul Caliacra în dec. 1937.

Închis în lagărul Miercurea Ciuc 1938 în apr. 1938, apoi transferat în luna noiembrie la schitul din Sadaclia, un "lagăr de preoţi" din jud. Tighina – Basarabia.

În 1940 este inspector în Bucureşti pentru Culte în cadrul Ministerului Educaţiei Naţionale, Cultelor şi Artelor.

La 25 nov. 1940 îi apare în Editura "*Cartea Românească*" cartea "*Biserica şi Mişcarea Legionară*".

În febr. 1941 este scos de la Culte şi nu mai primeşte leafă, iar în dec. 1942 este internat în lagăr la Tg. Jiu, fiind transferat la mânăstirea Tismana şi apoi eliberat în apr. 1943.

În iulie 1945 este internat în lagărul de deţinuţi politici de la Slobozia, pentru un an, conform ordinului ministrului de interne Teohari Georgescu.

În aug. 1946 este reîncadrat ca slujitor la Biserica Boteanu din Bucureşti, la susţinerea Ministrului Artelor, Mihai Rolea.

În ian. 1948 intră în organizaţia "Salvarea Neamului" condusă de Nichifor Robu şi având-l pe Istrate Micescu în rolul de conducător spiritual, fiind arestat în martie 1948 şi condamnat la 15 ani muncă silnică şi 10 ani degradare civică pentru "crimă de organizare şi participare la formaţiuni politice de tip fascist" şi încarcerat la penitenciarul Aiud.

Moare în închisoare la 19 nov. 1949, datorită unei "peritonite T.B.C." (crimă sau indolenţă?)

În 1995 Curtea Supremă de Justiţie, Secţia Penală din Bucureşti, prin Decizia nr. 2317 a pronunţat Recursul în anulare - achitarea lui.

- Ai punctat suficient cu date concrete, aş vrea acum să te referi mai pe larg la modul cum a intrat în Mişcarea Legionară.

- Copilăria şi tinereţea lui au coincis cu primul război mondial şi cu realizarea visului naţional al tuturor românilor: Marea Unire.

A urmat perioada euforiei naționale, în umbra căreia își făcea loc o lume dornică de acaparare și îmbogățire prin corupție și fraudă. În acest context a apărut Mișcarea Studențească de la 1922, pornirea firească a tineretului acelei epoci de a apăra și consolida ceea ce se realizase cu atâtea sacrificii și jertfe: *"România românilor"*, românii fiind singurii care au apărat și menținut acest pământ.

Evident, tânărul Imbrescu nu putea să stea deoparte, așa că s-a avântat cu tot elanul în viața studențească a Centrului Studențesc Cernăuți. Îl voi cita în continuare chiar pe tatăl meu: *"Paralel cu teologia a început să mă preocupe și naționalismul în sens doctrinar și academic...."* La început a făcut cunoștință cu naționalismul prof. A. C. Cuza, dar, fiind și un serios student teolog și aprofundând dogmatica ortodoxă, după ce a stat de vorbă cu însuși A. C. Cuza și-a dat seama de *"falsitatea doctrinei cuziste"*, considerând-o contrară doctrinei Bisericii Ortodoxe.

Probabil însă că momentul crucial al orientării întregii sale vieți politice ulterioare a fost acea zi de 24 ian. 1933, ziua Unirii, când, din inițiativa legionarilor s-a făcut o cruce de marmură Eroului Necunoscut din Parcul Carol. A citit *"Cărticica șefului de cuib"* despre care spune: *"citind-o, m-am simțit mustrat de târzielnica înțelegere a unor lucruri pe care eu le căutam unde nu le aflam și, le aflam unde nu le căutam. Dar nu m-am grăbit."* Frecventează tot mai des Casa Verde) din Bucureștii Noi (în lucru), publică în ziarul legionar *"Axa"* condus de avocatul comandant legionar M. Polihroniade, intrând apoi într-un cuib legionar din București (nov. 1933).

- Vorbește-mi, te rog, despre cartea sa intitulată "Biserica și Mișcarea Legionară", astăzi o raritate bibliofilă.

- Cartea a fost scrisă în 1939 și a apărut în 1940, un moment nu prea fericit, pentru că, după evenimentele din ian. 1941 provocate de incompetența lui Horia Sima, cărțile legionare au fost retrase și interzise. Abia în 2003 am obținut o copie xerografiată. Inițial, am considerat-o o autobiografie, apoi mi-a apărut ca o confesiune, pentru a ajunge în final la părerea că este **prima carte care analizează pertinent și profesionist raporturile dintre Biserica Ortodoxă și o formație politică.**

Cartea este structurată în două părți: *"Cheia vremii: Crucea"* (cu șase capitole: *Preot și student, Acuzatorii, Acuzații, De la problematic la imperativ, Politică și dogmă, Condeiul și catedra*) și *"Poarta veșniciei: Învierea"* (cu patru capitole: *Chemarea Neamurilor, Nebuni pentru Hristos, Sinodul ecumenic, Schimbarea la față*).

Cartea prezintă un șir de căutări, lupte lăuntrice, atitudini, erezii, întâmplări memorabile, războiul "generației harice" (generația legionară) cu "generația satanică" (generația politicienilor).

Un subiect arzător este dezbătut, printre altele: vinovăția patriarhului Miron Cristea în raport cu Dumnezeu și cu neamul românesc: acceptarea funcției publice de prim ministru (faptă condamnată de canoanele bisericești), compromisurile făcute (interzicerea zidirii de biserici de către legionari, distrugerea troițelor ridicate de legionari, oprirea pomenirii legionarilor morți și a martirilor creștini Ion Moța și Vasile Marin, complicitatea la arestarea și batjocorirea preoților, binecuvântarea politicii criminale a lui Carol al II-lea față de tineretul creștin și naționalist).

- Ce îmi poți spune despre poeziile părintelui Imbrescu?

- Poeziile sale pot fi împărțite în trei etape de creație: prima perioadă, 1938-1940 - *"Dor din dor"*; a doua perioadă, 1941-1945 – *"Tinerețe"*, *"Copilul meu"*, *"Luptă"*, și ultima perioadă – poeziile sale din închisoare, *"Trepte de har"*.

Singurele care au văzut lumina tiparului au fost cele din închisorile Jilava și Aiud, scrise clandestin, pe foițe volante, ajungând la familie în căptușeala hainelor returnate după decesul lui. Mama s-a temut să le țină în casă și le-a dat celui mai bun prieten al tatei, preotul Boris Răduleanu care le-a transmis, pentru a fi dactilografiate, unei persoane de încredere, legionarei ing. Xenia Mămăligă care a fost arestată, la rândul ei, în 1960, iar poeziile confiscate. Este meritul exclusiv al acestei distinse doamne care a reușit să le regăsească, după 1990, la Ministerul de Interne și să le publice într-un volum, în editura sa, *Bonifaciu*.

- Îți mulțumesc, Paul.

- Eu îți mulțumesc pentru interesul acordat memoriei tatălui meu.

Interviu realizat de Emilian Georgescu

POETUL

"Cum era de așteptat, poezia părintelui Ilie Imbrescu este o poezie cu caracter religios, dar nu didactic, moralizator, ci supusă riguros criteriilor de ordin estetic.

Ea izvorăște dintr-o conștiință morală extrem de scrupuloasă pusă în situația de a trăi o nouă experiență de viață foarte dureroasă, dar înțeleasă ca fiind hărăzită de Sus ca o piatră de încercare a credinței și nu ca un semn al hazardului.

Poezia sa este străbătută de un puternic fior mistic, învăluit de obicei în haina unui limbaj oarecum filosofic, abstract, lipsit de abundența și strălucirea podoabelor imagistice și metaforice care caracterizează în special lirica lui Radu Gyr și a lui Nichifor Crainic. Autorul posedă și mânuiește perfect tehnica versului, respectând cu strictețe canoanele artei clasice. El se dovedește un maestru al terținelor , formă literară dificilă, aproape ieșită din uz, în care a excelat geniul lui Dante.

Este un poet original, autentic, a cărui creație lirică merită să fie cunoscută de lumea românească creștină și să-și ia locul cuvenit în noul și marele capitol al istoriei literaturii române consacrat creației literare din închisorile și lagărele comuniste."

Ionel Zeana

(extras din prefața volumului de poezii)

PUBLICISTUL

Cartea preotului Ilie Imbrescu ***"Biserica și Mișcarea Legionară"***, apărută acum 63 de ani, este o carte de căpătâi a doctrinei legionare.

O încadrare înseamnă, într-o măsură oarecare, renunțarea la tine însuți, pentru a te supune unei discipline și unui conducător.

Dar Căpitanul era profund creștin, "avea har", legile Mișcării erau creștine, în aceste condiții disciplina cerută era tocmai "lepădarea de sine" (de tine însuți) cerută de Iisus, căci o făceai pentru a lua nu numai Crucea proprie, dar totodată Crucea neamului, pentru a-l ridica la Hristos.

N-a putut apare la întâmplare această generație, n-a putut apare la întâmplare un mare educator și conducător creștin care să polarizeze în jurul lui o întreagă generație care să lupte împotriva comunismului și vânzătorilor de neam, pentru un viitor creștin. Dacă Dumnezeu, care prin Pronia Sa este prezent în desfășurarea istoriei, a îngăduit lucrarea Anticristului comunist la răsăritul nostru, fără îndoială că tot El a umplut de har această oaste creștină la noi, pentru a-i stăvili mândria și a-i ține piept, după cum sute de ani am ținut piept Semilunei.

Părintele a scris : *"Anul de la Hristos 1938 a fost an de îngropare a generației harnice a românilor de către generația ei satanică"*. Atunci întreaga conducere legionară a fost omorâtă: 254 dintre cei mai aleși și plini de har au fost împușcați. Atunci Mișcarea a fost decapitată, dezorganizată și a fost atacată pe alte căi, atât din interior, cât și din afara ei.

Ce a urmat în 1940 n-a mai fost în duhul Căpitanului, nici conform legilor date de el sau dispozițiilor lui. De aceea Mișcarea Legionară nu poate fi cunoscută din felul în care s-a manifestat în 1940 (și după), când legionarii erau abia ieșiți din închisori, cu toată elita legionară omorâtă. Excepțiile au fost prea puține pentru a-și da seama și a stăvili compromisurile ce s-au făcut și devierile de la linia Mișcării care a fost intervertită.

Xenia Mămăligă

Începând din acest număr al ziarului vom publica istoria provinciilor româneşti, deoarece am constatat că mulţi, prea mulţi tineri nu cunosc istoria naţională, manualele alternative contribuind masiv la formarea unei generaţii confuze, dezrădăcinate, fără Neam, Patrie şi Dumnezeu.

Vom începe cu:

BASARABIA

JUDEŢELE DIN BASARABIA (pornind de la nord): HOTIN, SOROCA, BĂLŢI, ORHEI, LĂPUŞNA (cu reşedinţa la Chişinău), TIGHINA, CETATEA ALBĂ, CAHUL, ISMAIL.

Anul 1940 a fost unul din cei mai negri ani pe care i-a cunoscut istoria bimilenară a neamului nostru. A fost anul când vechi provincii româneşti, Basarabia şi nordul Bucovinei cu ţinutul Herţa, Cadrilaterul şi o mare parte din Transilvania, în fapt partea de nord, ne-au fost răpite de forţe acaparatoare încurajate de un politicianism steril, dictatorial şi sângeros care a guvernat, cu mici excepţii, ţara două decenii de la Războiul cel Mare al Întregimii. Totul s-a accentuat sub politica nefastă a unui rege corupt, imoral şi iresponsabil înconjurat de o camarilă străină de interesele Patriei, cu o politică externă subordonată unor forţe oculte din afara ţării lor şi din interiorul ei.

Sistemul de securitate regională din sud-estul şi centrul european s-a prăbuşit dovedindu-şi ineficienţa. Înţelegerea Balcanică şi Mica Instanţă care s-ar fi vrut să constituie un cadru politic şi juridic de colaborare pentru menţinerea păcii şi securităţii în regiune, pentru asigurarea independenţelor naţionale şi integrităţilor teritoriale, tratatele închinate cu multe state ale lumii, toate acestea s-au dizolvat în noile conjuncturi europene şi nu numai europene.

România se găsea în preajma fatidicului an singură, cu mâinile legate, pradă deschisă vecinilor revanşarzi şi poftelor imperialiste europene.

Corneliu Zelea Codreanu şi celor crescuţi în Duhul Căpitanului le-au fost clare pericolele ce pândeau ţara. Mişcarea Legionară a denunţat cu fermitate odiosul sistem de guvernare, denunţ ce a primit adeziunea sutelor de mii de cetăţeni ai Patriei, tineri şi bătrâni, intelectuali, muncitori şi ţărani. De aici şirul neîntrerupt de calomnii, interdicţii de tot felul, represalii sângeroase care au culminat cu mârşavul asasinat din noaptea Sfântului Andrei din pădurea de la Tâncăbeşti.

La răsărit se anunţau furtunile. La 9 iunie 1934 s-au restabilit relaţiile diplomatice dintre guvernul român şi cel sovietic, prilej cu care ministrul de Externe, N. Titulescu, îl sfătuieşte pe Carol al II-lea să nu ridice "chestiunea Basarabiei". În aceleaşi momente au început şi demersurile pentru încheierea unui pact de asistenţă mutuală, definitivarea şi semnarea lui urmând a se face mai târziu. Oficialităţile comuniste de la Moscova însă se pronunţaseră în repetate rânduri, încă din 1922, că "Basarabia este pământ rusesc". (În 1928, de pildă, Molotov declara că: "trebuie să observăm că problema Basarabiei supusă ocupaţiei române, nu este până în prezent rezolvată".)

Încheiată în dispreţul principiilor şi normelor universal recunoscute ale dreptului internaţional, Tratatul sovieto-german şi Protocolul său secret din 23 aug. 1939 au avut ca urmare directă notele ultimative ale guvernului sovietic din 26 şi 27 iunie 1940. Rezultatul: ocuparea teritoriului dintre Prut şi Nistru, cu întregul cortegiu de evenimente dramatice: deportarea în masă a populaţiei româneşti, foame organizată, distrugerea intelectualităţii, dezmembrarea de teritoriu. La fel pentru nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa, deşi nu au aparţinut Rusiei în nici un moment al istoriei (pretinse ca despăgubire pentru "dominaţia română în Basarabia timp de 22 ani").

O suprafaţă de 44,5 mii km^2, cu o populaţie de 3,2 milioane locuitori, din Basarabia, nordul Bucovinei cu o suprafaţă de 6000 km^2, cu peste 500.000 locuitori şi ţinutul Herţa cu o supraf. de 30,4 mii ha şi 35 000 locuitori români au fost răpite de sovietici cu dreptul celui mai tare; au mai fost ocupate 5 insule de pe malul drept al braţului Chilia (iar mai târziu a urmat şi Insula Şerpilor).

Din cele mai vechi timpuri, pământul dintre Prut şi Nistru a aparţinut istoriei noastre: a aparţinut statului geto-dac al lui Burebista, mai târziu a fost inclus în Imperiul Roman, în provincia Moesia Inferioară (vestul fiind stăpânit de dacii liberi). Descălecatul lui Bogdan Vodă (1359 - 1365) găseşte în partea nordică formaţia prestatală a voievodului Sepeniţ cu puternica cetate a Hotinului. Roman Muşat întinde teritoriul şi peste celelalte formaţii prestatale, până la Cetatea Albă şi Chilia, regiune cunoscută sub numele de Basarabia, nume ce provine de la primul stăpânitor care a fost Basarab - întemeietorul Ţării Româneşti. Alexandru cel Bun, fiul lui Roman Muşat, a alungat tătarii dincolo de Nistru, întinzând hotarul până la acest fluviu. Ştefan cel Mare consolidează vechile cetăţi şi construieşte altele noi, organizând un brâu de apărare împotriva incursiunilor tătăreşti, şi astfel, pe malul Nistrului sunt marcate cetăţile Hotin, Orhei, Soroca, Tighina, iar mai jos: Cetatea Albă şi Chilia. În faţa pericolului otoman din ce în ce mai mare, din 1513 Moldova este silită să accepte suzeranitatea turcească. Rând pe rând însă turcii ocupă şi transformă părţi din ţară în raiale: Chilia, Cetatea Albă, Tighina şi Hotinul, iar sudul Basarabiei, Buceagul, este transferat temporar Hanatului Crimeei - şi astfel se accentuează dominaţia otomană în Moldova. Din punct de vedere juridic, regimul era consacrat printr-o serie de tratate (capitulaţii) încheiate de către voievozii moldoveni cu Poarta, tratate cu obligaţii reciproce care recunoşteau şi faptul că Moldova nu a fost cucerită cu forţa armată, ci numai "închinată". Relatările istoricilor timpului confirmă acest adevăr, iar prin valoarea unor documente de drept, cum a fost, de exemplu, tratatul de la Carlowit (1699) s-a recunoscut că "*Ţara Moldovei este volnică [adică liberă] şi turcilor închinată, iar nu luată cu sabie*". Niciodată Moldova (deci nici Basarabia) nu au fost ocupate efectiv, cu excepţia cetăţilor mai sus enumerate, nu au fost încadrate în Imperiul Otoman, nu au fost transformate în paşalâcuri. Încercări au fost, dar s-au izbit de rezistenţa voievozilor şi a poporului român.

În 1775 are loc prima dezmembrare a Moldovei, când prin vicleşug şi corupţie, Bucovina este luată de Imperiul Habsburgic, iar din 1812 întreaga Basarabie şi nord-estul bucovinei sunt răpite de ruşii care din 1791 atinseseră Nistrul. Nistrul a reprezentat de-a lungul multor veacuri o barieră în calea valurilor năvălitoare venite cu deosebire din regiunile centrale asiatice mongoloide.

Expansionismul rusesc căuta împlinirea testamentară rămasă de la Petru cel Mare, adică ocuparea Constantinopolului (şi pentru aceasta, Ţările Române îi stăteau în cale). Basarabia era prima victorie.

În toţi anii care au urmat raptului rusesc, populaţia română a fost majoritară. O statistică ţaristă înregistra, la 50 de ani de la ocupaţie, deci în 1817, un procent de 86% români şi numai 6,5% de ruşi, ucraineni, ruteni. La recensământul din 1862, românii scăzuseră la 66,4% - totuşi o majoritate clară de două treimi. Acţiunea de destabilizare s-a accentuat pe parcursul timpului. În 1870 Basarabia este oficial declarată gubernie rusească; limba română va fi scoasă din învăţământ, capul bisericii române va fi înlocuit cu un episcop rus.

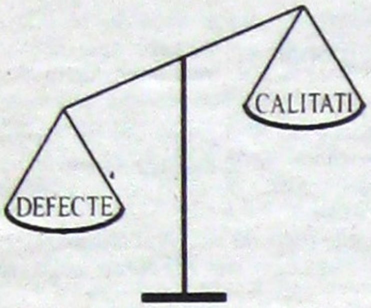
Într-o suită de articole - de fapt veritabile studii de analiză istorică şi politică - despre Basarabia, publicată în 1878, în special în ziarul Timpul, Mihail Eminescu, marele nostru poet - dar tot aşa de mare gânditor politic şi polemist, demonstrează, sprijinindu-se pe un uimitor fundament documentar, că Basarabia a fost întotdeauna pe pământ românesc, cu mult înainte de prezenţa rusească la Nistru. Culme a spiritualităţii româneşti, Mihail Eminescu îşi exprimă convingerea că Basarabia, începând cu veacul al XIV-lea "nu a fost nici întreagă, nici în parte a turcilor sau a tătarilor, ci a unui stat constituit, neatârnat, deşi slăbit şi încălcat în promisiunile sale, a Moldovei".

Primul război mondial şi revoluţia bolşevică din Rusia au creat condiţii favorabile pentru desprinderea Basarabiei din colosul de la Răsărit. La 24 ianuarie 1918, Basarabia se declară republică autonomă democrată moldovenească. Sfatul Ţării a decis la 27 martie 1918 ca autodeterminarea naţională să se traducă în fapt prin unirea Basarabiei cu România.

Radu Constantin

(continuare în pag. 7)

NOUA CONSTITUȚIE A ROMÂNIEI

Votarea modificărilor aduse la legea fundamentală a țării a fost un duș rece pentru toată clasa politică din România.

Acum, lozincile de la începutul anilor '90, de felul *"Noi nu ne vindem țara!"*, nu mai au nici un sens. Nici chiar pentru Ion Iliescu.

Nu voi accepta niciodată refuzul de a vota: este un drept elementar și o minimă educație civică ne obligă să ni-l exercităm. De aceea, îi admir pe elvețienii care sunt obligați prin lege să participe la vot, indiferent care ar fi decizia lor.

Tare mă tem însă că ei, acești alegători anonimi, care au crezut și au sperat în emanciparea țării lor, ei au dreptate, iar nu eu: prin refuzul lor de a merge la vot, au pus la zid fățărnicia clasei politice. Nu poți trâmbița pe toate drumurile principiile construcției europene și, în realitate, să furi și ouăle de sub cloșcă.

Evident, o mare parte dintre români au devenit abulici în plan social-politic: nu-i mai interesează decât propria leafă sau pensie, ajutorul de șomaj, locul de muncă pentru copii și atât. Adică doar propria siguranță minimă. Ei nu vor vota niciodată fără un stimul imediat (o bere, un pui, un cartof, un kilogram de orez). Aceștia vor răspunde perfect promisiunii clasice din balconul Comitetului Central, de tipul *"Vă mai dau o sută dă lei, tovarăși!"*.

O altă categorie ar fi cei plecați în străinătate (aproximativ patru milioane), majoritatea tineri. Desigur, au posibilitatea să muncească pentru un ban mai bun, dar cum ai putea să le ceri votul, dacă au fost obligați de foame să-și lase țara și să suporte, de cele mai multe ori, stresul unor munci umile în afară?

Există apoi un număr de frustrați care se opun atavic și organic oricărei schimbări. Sociologii afirmă că fiecare națiune are cam 6-7% frustrați.

Dar ce te faci cu majoritatea copleșitoare, care au refuzat să iasă din case? Toți *"au fost la sfeclă"*, cum spunea Octav Cozmâncă? Unii nu au știut nimic despre aceste modificări.

Dezbaterea publică s-a dovedit jenantă.

Onest ar fi fost să se permită explicarea Legii Fundamentale, să se ofere o șansă și celor care NU acceptă documentul, fără politizare inutilă. Așa se procedează în toate țările Uniunii Europene, unde vrem să intrăm și la care nu mai obosim să ne raportăm.

Presa s-a comportat jenant, ca pe timpul "mult iubitului": cine nu înțelegea sau pur și simplu avea altă opinie, era marginalizat, ridiculizat. *"A, nu vrei în Europa? Ești cu Vadim?"*

Fanfare în secția de votare, preoți care cer credincioșilor să voteze, prefecți care amenință, primari care promit "dăm un purcel cui votează", *"vrei să vezi meciul gratis? du-te și votează!"*. Ca la "Cântarea României". "Urne mobile" prin cartiere și prin sate, contrar legii! Toate acestea au provocat iritare.

Documentul are și prevederi pe care nu le putem respinge: garantarea proprietății (deși nu se specifică în ce mod), separația puterilor în stat (deși nu se clarifică definitiv statutul Camerei Deputaților și al Senatului), arestul preventiv decis doar de judecător, în timpul procesului penal.

Dar mulți au cunoscut modificările din noua Constituție și putem considera că s-au îngrozit.

Pentru Transilvania (și nu numai), articolul 119 este fatal: minoritățile naționale, acolo unde "au o pondere semnificativă", vor avea *"dreptul la folosirea limbii materne în scris si oral, în justiție, în relațiile cu autoritățile administrației publice locale și cu serviciile publice descentralizate"*. Se legalizează astfel o stare de fapt din Harghita, Covasna și Mureș. La "servicii publice descentralizate" intră și primăria, pompierii, gunoierii...

Nici o țară din Uniunea Europeană nu are o astfel de legislație atât de concesivă, care duce inevitabil la segregare pe criterii etnice. Nici un german din Strasbourg nu are măcar grădiniță în limba maternă. Franța nu va accepta niciodată o astfel de legislație.

Articolul 41 este și mai revoltător. *"Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală"*. Dacă mafia noastră cumpără hoteluri la Nisa, de ce n-ar cumpăra și străinii pământul din România? Evident, pământul nostru trebuie să devină o marfa, deși e discutabil acest "trebuie".

Un cetățean din Uniunea Europeană, cu o pensie de 2000 de euro, poate cumpăra 10-20 de hectare pe lună. Cât timp pământul din România nu are un preț comparabil cu cel din Uniunea Europeană, el nu trebuie vândut.

Mai mult, nici o țară din Uniunea Europeană nu ne-a cerut să ne înstrăinăm pământul. Rusia are cele mai vaste terenuri, dar nu admite vânzarea pământului. Investitorii străini investesc totuși cele mai mari sume de bani în Rusia. (Nu înseamnă că militez pentru apropierea de Moscova, dar comparația se impune).

Până și "apatrizii" pot cumpăra pământ în România! Legiuitorul nu a priceput un lucru elementar: apatrizii nu au acte și fără acte nu poți cumpăra nimic prin procedurile notariale din țara noastră. Invocăm însă "Europa, Europa!". *"Dacă Europa, care este cu ochii pe noi!..."*, cum spunea Cațavencu.

Nu ne putem alinia aprioric la prevederile Constituției europene, cât timp acest document nu este încă acceptat de toți membrii Uniunii Europene. Votăm în beznă, dar o facem pentru Europa! Românii nu vor să-și vândă țara, dar nici s-o dea degeaba, cu acte în regulă.

O Constituție plină de prevederi contradictorii, de ambiguități și discrepanțe nu poate fi acceptată de marele public. În plus, nu poți vinde flămândului imaginea abstractă a integrării europene pe post de cozonac. *"Vom renunța la elementele suveranității, pentru a sta la masa decidenților"*, spunea Mircea Geoană.

Mulți români (peste 40%) nu vor sa stea la masa "decidenților" oricum. Ei au dreptate.

Viorel Patrichi

BASARABIA *(continuare din pag. 6)*

La 22 iunie 1941 armata română a trecut Prutul pentru a izgoni pe cotropitor și a elibera *"pământul furat astă-vară"* (un vers din marșul armatei române). A urmat reinstaurarea administrației românești și apoi din nou ocuparea Basarabiei de către armatele roșii. A fost instituit un regim de teroare, un veritabil genocid împotriva ființei neamului. În toată această perioadă flacăra latentă a românismului a fost întreținută de intelectualii naționaliști, de massa de locuitori ai satelor. Împrejurările politice intime, dar și o conjunctură internațională favorabilă au dus la ruperea legăturilor cu statul sovietic și proclamarea independenței Basarabiei sub numele de Republica Moldova (2 aug. 1991), independența recunoscută oficial și de România.

Dar, așa cum a scris prof. Nicolae Ciachir, un mare cunoscător al istoriei Basarabiei, *"din cauza sărăciei și miopiei unor oameni politici, existăm în paralel"*.

În numărul viitor: Basarabia din zilele noastre.

EMIL CIORAN
1911 - 1995
Filosof, eseist, simpatizant legionar

Nota: După 1970, în străinătate, supus unei campanii mediatice ostile şi presiunilor psihologice pentru a-şi renega idealurile creştine şi naţionaliste, a cedat, dezicându-se (fantasmagorică avalanşă de injurii târzii – cum se exprimă Claudio Mutti în "Penele Arhanghelului") de tot ceea ce admirase odată, dar ne considerăm prea mici pentru a-l judeca pe renumitul filosof.

În plus, în această pagină noi prezentăm personalităţi de dreapta (deci nu neapărat legionare), iar locul lui Cioran în cultura universală nu i-l poate contesta nimeni, aşa cum ***nici rândurile elogioase despre Căpitan nu pot fi şterse.***

În paranteză adăugăm că anul trecut s-au auzit voci care cereau în mass-media, nici mai mult, nici mai puţin decât...arderea cărţilor lui Cioran şi Mircea Eliade! (şi, culmea, în numele democraţiei)

Subliniem că nu a fost legionar încadrat, ci doar simpatizant, şi nu discutăm defectele sale de caracter; de altfel, chiar unele dintre cărţile sale ("Cartea amăgirilor", "Lacrimi şi sfinţi", "Amurgul gândurilor"), prin scepticismul lor dizolvant, prevesteau declinul spiritual de mai târziu al fostului mare român.

Născut la 8 aprilie 1911 în com. Răşinari de lângă Sibiu (unde s-a născut şi poetul Octavian Goga), în familia unui preot.

Licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti (1928-1932), student al reputatului filosof Nae Ionescu, şi-a susţinut teza de licenţă cu instituţionalismul bergsonian.

Bursier al Fundaţiei Humboldt la Berlin (1933-1935), la finele studiilor se reîntoarce în ţară, unde predă ca profesor de filosofie la liceul "Andrei Şaguna" din Braşov.

Sub influenţa contactului cu Mişcarea Legionară şi sub impresia puternică produsă de discuţiile cu Corneliu Zelea Codreanu, a scris ***Schimbarea la faţă a României*** (înainte de a-l cunoaşte pe Căpitan scrisese *"Pe culmile disperării"*).

Colaborator constant la reviste şi ziare naţionaliste: Vremea, Gândirea, Calendarul, Buna Vestire, Floarea de foc.

În 1937 pleacă la Paris, cu o bursă acordată de Institutul francez din Bucureşti. Într-o scrisoare din această perioadă (13 dec. 1937) afirmă către Mircea Eliade: *"...mai mult decât oricând sunt convins că revoluţia legionară este ultima şansă a României..."*

Revine în ţară în 1940, pentru ca după ianuarie 1941 să se stabilească definitiv la Paris.

Co-fondator (împreună cu alţi intelectuali legionari refugiaţi la Paris) al ziarului românesc *Dacia*, primul apărut în străinătate după 1945.

OPERA:

Pe culmile disperării - Editura "Fundaţia pentru Literatură şi Artă", Bucureşti, 1934; *Cartea amăgirilor* - Buc., 1936; ***Schimbarea la faţă a României*** - Buc., 1936; *Lacrimi şi sfinţi* - tipografia "Olimpul", 1937; *Amurgul gândurilor* - tipografia "Dacia Traiană", Sibiu, 1940.

Prefaţă la volumul *Codreanu et la Garde de Fer* de Paul Guiraud, Paris, 1940 (semnată cu pseudonimul "Legionarii din Paris").

Precis de decomposition (1949) – volum de debut în limba franceză pentru care obţine Premiul *Rivarol* (1950); *Syllogismes de l'amertume* (1952); *La tentation d'exister* (1956); *Histoire et utopie* (1960); *La chute dans le temps* (1964); *Le Mauvais Demiurge* (1969); *Valery face a ses idoles* (1970); *L'inconvenient d'etre ne* (1973); *Exercices d'admiration* (1986); *Aveux et anathemes* (1987) - marea majoritate publicate în editura Gallimard, Paris.

Îndreptar pătimaş, Bucureşti, 1991.

"Obiectiv vorbind, ideile expuse în a sa primă şi unică carte social-politică, în care tonul militant este vădit, <<Schimbarea la faţă a României>> nu se poate spune că ar coincide întru totul cu cele ale Gărzii de Fier."

"În pofida anumitor convergenţe cu ideologia gardistă, vitalismul lui Cioran se întemeiază şi pe o seamă de luări de poziţie ce ar putea fi calificate drept moderniste sau futuriste şi care sunt, fără îndoială, incompatibile cu tradiţionalismul legionar şi mai ales cu religiozitatea din care acesta se nutreşte."

"Vrem să spunem că avem de-a face cu unul dintre acei numeroşi intelectuali români care, menţinându-şi autonomia de gândire şi neaderând formal la Mişcarea Legionară, au mers totuşi pe un drum paralel cu al ei şi i-au susţinut activismul."

(Claudio Mutti - *Penele Arhanghelului*, Ed. Anastasia, Buc., 1997)

***

Cel mai sugestiv şi emoţionant portret al Căpitanului, păstrat în eternitate, se datorează lui Emil Cioran:

*"**Înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahara populată.** Cei aflaţi între cer şi pământ n-aveau alt conţinut decât aşteptarea. Cineva trebuia să vină."*

"În noi gemea viitorul. În unul clocotea. Şi el a rupt tăcerea blândă a existenţei noastre şi ne-a obligat să fim. Virtuţile unui neam s-au întruchipat în el."

"Corneliu Codreanu n-a pus probleme moderne şi contemporane. Era mult prea puţin. El a pus probleme în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naţionale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiţiei noastre, ci să introducă absolutul în respiraţia zilnică a României."

"Căpitanul a dat românului un rost. Înainte de el românul era numai român, adică un material uman alcătuit din atipin şi umilinţe. Legionarul este un român cu substanţă"...

"Acel ce a dat ţării altă direcţie şi altă structură, unea în sine o problemă elementară cu detaşarea spiritului. ***Soluţiile sale sunt valabile în imediat şi în veşnicie. Istoria nu cunoaşte un vizionar cu spirit mai puternic şi atâta pricepere în lume, sprijinite pe un suflet de sfânt.*** *Tot aşa, ea nu cunoaşte o a doua mişcare în care problema mântuirii să meargă mână în mână cu gospodăria."*

"Credinţa unui om a dat naştere unei lumi ce lasă în urmă tragedia antică şi pe Shakespeare. Şi aceasta în Balcani!

Pe un plan absolut, dacă ar fi trebuit să aleg între România şi Căpitan, n-aş fi ezitat nici o clipă."

"După moartea lui, ne-am simţit fiecare mai singuri".

"Cu excepţia lui Iisus, nici un mort n-a mai fost prezent între cei vii."

"De aici încolo ţara va fi condusă de un mort - îmi spunea un prieten pe malurile Senei. Acest mort a răspândit un parfum de veşnicie peste pleava noastră umană şi a readus cerul deasupra României."

(fragmente din ***"Profilul interior al Căpitanului"***, conferinţa ţinută la Radio Bucureşti în 27 nov. 1940, cu ocazia reînhumării Căpitanului la Casa Verde din Bucureştii Noi, publicată în *Glasul strămoşesc*, Sibiu, 25 dec. 1940)

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

PUNCTE DE VEDERE
Adevărul în cazul Horia Sima

Cel ce vă scrie aceste rânduri este unul din cei mai vechi legionari care mai sunt în viaţă, având vârsta de 95 de ani.

În primăvara anului 1932 am înfiinţat în oraşul meu natal, Sibiu, primul cuib legionar numit "Avram Iancu" şi am gradul de instructor legionar conferit de Căpitan.

Am luat parte la cel de-al doilea război mondial, luptând cu ruşii pe frontul din răsărit, în Cotul Donului, unde am fost adjunctul comandantului Diviziei a II-a de Cavalerie.

Pentru activitatea mea legionară, în timpul regimului comunist am avut numeroase condamnări administrative şi penale, în total 25 de ani de muncă silnică. Am fost purtat succesiv prin închisorile de la Aiud, Sibiu, Codlea, Braşov, Piteşti, Văcăreşti, Jilava, Galaţi, dar şi în lagărele de muncă forţată, de exterminare în masă, de la canalul Dunăre - Marea Neagră, Oneşti - Moldova, Salcie din Balta Brăilei, de unde am fost eliberat în 1964, în urma graţierii deţinuţilor politici.

Noi, legionarii mai vechi în Mişcare, cât mai suntem în viaţă, avem datoria şi obligaţia morală să arătăm adevărul pentru opinia publică, în privinţa Căpitanului şi a Mişcării Legionare, să spunem adevărul şi numai adevărul.

În primul număr al ziarului *"Cuvântul Legionar"* am apreciat în mod deosebit pamfletul *"Mafalda din strada Plantelor"* în care E. Ghika punea în final întrebări domnului Mircea Nicolau privind activitatea lui Horia Sima, cel care s-a abătut, cu urmări atât de dezastruoase, de la linia trasată de Căpitan.

Îl solicit pe dl. Mircea Nicolau să-mi răspundă şi mie la câteva întrebări, esenţiale, şi încep cu următoarea: *"Cine l-a numit pe Horia Sima comandantul Mişcării Legionare?"* Eu ştiu că înainte de a fi închis, Căpitanul a hotărât ca, în cazul arestării sale, să preia comanda Mişcării Radu Mironovici, Comandant al Bunei Vestiri, iar în cazul în care şi acesta va fi arestat, comanda să o preia profesorul Vasile Cristescu, deci nici vorbă de Horia Sima.

Mergând pe firul evenimentelor, după alungarea din ţară a fostului rege Carol al II-lea, în septembrie 1940, printr-un decret-lege semnat de regele Mihai şi de generalul Antonescu, care au format noua conducere a ţării, Horia Sima a fost numit Comandant al Mişcării de către doi nelegionari! Mai este nevoie de vreun comentariu?

Alt aspect: înainte de a fi arestat, Căpitanul oprise orice activitate politică a Mişcării Legionare, conform Circularei 148 din 21 febr. 1938. Apoi, din închisoare a mai putut transmite insistent consemnul: *"linişte, linişte, linişte absolută, să nu se încerce nimic care să agite spiritele"*, scopul fiind câştigarea de timp. Avocatul Horia Cosmovici, apărătorul principal în procesul Căpitanului, când s-a dus la închisoarea din Râmnicu Sărat ca să-l cheme la vorbitor, a aflat de la ofiţerul de serviciu că nu poate vorbi cu Corneliu Zelea Codreanu, dar ofiţerul a adus pe altcineva în loc, şi anume pe inginerul Clime ca să vorbească în numele Căpitanului.

Povesteşte Cosmovici:

"- M-a trimis Căpitanul să vorbesc pentru el şi în numele lui! a spus Clime.

- Se menţine consemnul de linişte totală? am întrebat eu.

Răspunsul a fost clar:

- Categoric, mai ales în situaţia asta.

- Dar dacă va fi asasinat Căpitanul?

- Şi atunci!"

Horia Sima a nesocotit consemnul dat de Căpitan şi a pornit în ţară acţiuni violente, diametral opuse hotărârii luate de Căpitan (23 de atentate recunoscute chiar de el în *"Sfârşitul unei domnii sângeroase"*: o bombă la sinagoga din Timişoara, aruncarea în aer a castelului de apă din Cluj etc. - tot fapte stupide, în contradicţie cu principiile legionare). Rezultatul? Asasinarea Căpitanului!

Apoi a pregătit şi favorizat uciderea lui Armand Călinescu. Rezultatul? Asasinarea întregii elite legionare aflată în închisori şi lagăre precum şi a sute de legionari de pe tot cuprinsul ţării! Prin această acţiune demenţială, Horia Sima a dat Mişcării Legionare cea mai grea lovitură deschizându-şi calea spre şefia Mişcării. Oare sufletul nobil al Căpitanului avea nevoie de cadavrul lui Călinescu, sau de îndeplinirea visului legionar - *"o ţară ca soarele sfânt de pe cer"*? Răzbunarea înseamnă, în concepţia limitată a Dvs., ucidere, iar nu atingerea ţelului, în ciuda tuturor adversităţilor? Visul pentru care s-au sacrificat atâţia nu s-a putut realiza fără elita legionară, aşa cum a dovedit istoria.

După masacrarea elitei, "exigentul" "luptător" Sima şi-a dat mâna cu principalul călău al camarazilor săi, Carol al II-lea, pentru ... un post de subsecretar de stat ... la Ministerul Educaţiei! Credeţi că s-ar fi prăpădit ţara fără Sima la un minister? Realitatea a demonstrat, cum era absolut logic şi firesc, că ifosele politicianisto-fripturiste ale "Comandantului" nu au contribuit absolut deloc la evitarea dezastrului ţării!

Prin toate aceste acţiuni Horia Sima a fost un călău nu numai al Căpitanului, ci al întregii elite legionare.

"O mişcare nu moare niciodată din cauza duşmanilor din afară, ea moare din cauza duşmanilor dinăuntru" spunea Căpitanul. Ori, a devenit deja notoriu că Horia Sima a mers mână în mână, din 1932 până în 1940, cu Mihai Moruzov, şeful Serviciului Secret, timp de 8 ani trădându-şi camarazii, în schimbul avantajelor personale.

Mai departe: ordinul de masacrare de la Jilava a fost dat de Horia Sima şi Victor Biriş, eliminându-l fizic pe Moruzov pentru a şterge astfel mărturia directă şi acuzatoare a legăturilor secrete dintre aceştia trei.

Şi după toate aceste fapte "glorioase" (în viziunea Dvs.) Sima a părăsit ţara pentru totdeauna ... în portbagajul maşinii sasului Andreas Schmidt! Tot "glorios", nu? (dacă n-ar fi scris aceasta el însuşi în *"Prizonieri ai Puterilor Axei"* aţi fi spus că sunt calomnii)

Consider necesar să-i amintesc domnului Mircea Nicolau că în Mişcarea Legionară, accentul în educaţie s-a pus pe cinste, corectitudine şi, în primul rând, pe moralitate. Însuşi Căpitanul a declarat că *"mă voi da afară din Legiune pe mine însumi dacă voi călca vreo anumită lege morală."* Să vedem care a fost moralitatea lui Horia Sima: în refugiu, abuzând de ospitalitatea unui legionar care-l adăpostea şi căra saci de cărbuni ca să-l poată hrăni pe fugarul Sima, acesta i-a necinstit căminul, seducându-i soţia, cu care a avut şi un copil. În urma acestui act de degradare morală a fost părăsit şi de ultimii legionari formaţi de Căpitan, care tot speraseră într-o redresare morală a bicisnicului, iar soţia lui s-a îmbolnăvit de supărare, paralizând.

- De ce nu pomeniţi niciodată despre faptul că Sima nu a mai fost şeful Mişcării încă din 1954, fiind declarat de toate gradele legionare decăzut din orice grad şi funcţie, pentru gravele abateri de la conduita legionară?

- De ce nu recunoaşteţi că legendara Mişcare a Căpitanului s-a dezmembrat de la intrarea lui Sima pe prima scenă a ei, adică din 1938? Căpitanul a creat, iar Sima a distrus, sub cele mai caraghioase explicaţii.

- De ce continuaţi să glorificaţi de 13 ani un om lipsit de orice calităţi, lezând bunul simţ şi învrăjbind? Credeţi că se poate cineva pasiona pentru politicianismul şi fripturismul sterp al lui Sima? Totul de până acum a demonstrat contrariul.

Nu cred că e necesar să vă explic diferenţa între încăpăţânare şi perseverenţă şi nici că refuzul adevărului nu se poate confunda cu loialitatea sau cu ... disciplina!

- Credeţi că generaţiile următoare îi vor crede pe cei ridicaţi în atenţia publică de praful anilor '40 sau pe cei care l-au cunoscut şi urmat pe Fondatorul Mişcării? Cine credeţi că e demn de crezare: Sima sau Dumitrescu-Borşa, Gârneaţă, Iasinschi, Papanace etc. sau ... Dvs.?! Faptele memorabile ale Căpitanului sau vorbăria inutilă şi perversă a lui Sima? Chiar credeţi că e constructiv să îi calomniaţi pe Dumitrescu-Borşa, pe Palaghiţă, pe Ovidiu Găină - alias Stan M. Popescu (unii se mai şi trezesc!) şi pe toţi cei care afirmă adevărul despre Sima?

Sunt doar câteva aspecte, cheie, însă, care aşteaptă, de ani şi ani, să fie elucidate. Timpul nu le va estompa şi sper să fie clarificate pentru cunoaşterea adevărului, întrucât faptele incriminate nu pot fi şterse niciodată.

Viorel Tănase, Instructor legionar
membru al Senatului Legionar
Sibiu, oct. 2003

CONSTANTIN PAPANACE

1904 - 1984

Doctor în economie politică, publicist

Comandant legionar

S-a născut în com. Veria din Pind - Macedonia şi l-a cunoscut pe Căpitan în iulie 1930 când, împreună cu un grup de tineri aromâni, a fost închis la Văcăreşti ca militant înflăcărat pentru drepturile aromânilor (prigoniţi în Munţii Pindului şi izgoniţi din Dobrogea românească).

Caracterizarea făcută de Căpitan este elocventă: *"tineri cu cari fac cunoştinţă: **Papanace**, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumetti, Ficata şi Gheţea. (...) ...tineri aromâni, plecaţi din munţii Pindului. **Cultură aleasă, o înaltă sănătate morală, buni patrioţi. Construcţie de luptători şi de viteji.** Oameni de jertfă."* (Corneliu Zelea Codreanu - *"Pentru legionari"*); *"cei trei **legionari de elită**: Caranica, Sterie Ciumetti şi **Papanace**, cari dela 1931, **datorită calităţilor lor de clară judecată şi de mare sinceritate, trăiau zilnic cu mine**, împărtăşindu-se de aceleaşi chinuitoare griji şi ajutându-mi, pas cu pas, la greaua sarcină a conducerii unei organizaţii, pe câmpul de luptă."* (idem)

Consilier al Căpitanului, comandant legionar, conducător al tineretului legionar româno-macedonean, fondator al ziarelor *Graiul* (1932), *Bucium* şi *Armatolii* (1933), deputat pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară* (expresia politică a Mişcării Legionare) la alegerile din dec. 1937, unul dintre şefii Comandamentului legionar "de prigoană" în 1938, după arestarea Căpitanului, până când a fost, la rândul lui, arestat, şi apoi eliberat printr-o întâmplare fericită, a reuşit să treacă frontiera clandestin în Germania. În 1939, pe timpul exilului la Berlin, fiind membru al comandamentului grupului legionar de acolo, împreună cu Ion Dumitrescu-Borşa, Ion Victor Vojen, Victor Silaghi, Horia Sima, Alexandru Constant, s-a opus agitaţiilor iresponsabile ale lui Horia Sima, moment în care a apărut primul conflict cu acesta.

Ministru subsecretar de stat la Finanţe în 1940, după lovitura de stat a gen. Ion Antonescu din ianuarie 1941, Papanace s--a distanţat din nou de Horia Sima, în perioada detenţiei la Berkenbrück, atunci când Sima, călcându-şi cuvântul de legionar dat autorităţilor germane şi expunându-şi astfel miile de camarazi din ţară şi din refugiu la noi sacrificii inutile, a fugit din Germania în Italia.

C-tin Papanace s-a aflat în fruntea oponenţilor lui Horia Sima, păstrând tradiţia legionară a întemeietorului Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, şi opunându-se deviaţiilor lui Horia Sima şi ale acoliţilor acestuia. La 1 ian. 1943 a aderat la hotărârea Forului Legionar de la Dachau (format din Comandanţii Bunei Vestiri) care a decis preluarea conducerii Mişcării şi refacerea ei fără Horia Sima, iar la 8 aug. 1954 a participat la Congresul Legionar de la Erding (adunarea fruntaşilor legionari din exil), pentru sancţionarea abaterilor fostului comandant (Horia Sima) de la spiritualitatea legionară, considerându-l pe acesta decăzut din orice funcţiune în cadrul Mişcării şi deci fără drept de a vorbi în numele ei.

Stabilit în Italia, la Sallo, a editat lucrări cu caracter istoric şi de doctrină legionară, reflecţii filosofice şi politice, în colecţia Biblioteca Verde (pe care a fondat-o în 1950), iar în ţară, sub îngrijirea fratelui său, Carol Papanace, acestea publicându-se la editurile Elisavaros şi Buna Vestire - Bucureşti.

C-tin Papanace, deşi doctor în economie politică, se remarcă prin amploarea scrierilor sale în domeniul istoric (*Geneza şi urmările revoluţiei lui T. Vladimirescu, Geneza şi evoluţia conştiinţei naţionale la macedo-români*), politic (*Destinul unei generaţii, Mihai Eminescu - un mare precursor al legionarismului românesc, Spre o democraţie social-creştină, Reflexii asupra destinului istoric şi politic al aromânilor*), memorialistic (*Evocări, Mişcarea Legionară şi macedo-românii, **Fără Căpitan, Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară***), făcând parte din categoria intelectualilor români de marcă.

Prin bunăvoinţa fratelui său, Carol, publicăm o parte din valorosul manuscris "*DIVERSE STILURI DE LUPTĂ*", partea intitulată "*Stilul legionar de luptă*" (fragmente).

STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ

SCURTĂ INTRODUCERE

Luând drept bază eterna luptă dintre bine şi rău, dintre lumină şi întuneric, implicit se proiectau dimensiuni care pătrund adânc în sensul existenţei, mergând dincolo de timp şi spaţiu. Din această perspectivă, concepţia tacticii politice căpăta o respiraţie cu totul deosebită de cea curentă. Eternele şi chinuitoarele probleme ale sufletului omenesc se reflectă în această concepţie în asemenea măsură, încât îi dau un caracter aproape religios.

Prin aceasta, Căpitanul a dat neamului românesc un destin, smulgându-l din stilul de luptă pentru o existenţă meschină la remorca altora. Mai bine zis, a desluşit destinul care dospea de veacuri, de la dacii nemuritori, scoţându-l la lumină în trăsături simple şi magistrale.

Pe fundamentul spiritual aşezat, s-a zămislit o concepţie despre lume care îmbină şi cerul şi pământul, în tot ce au mai bun. Această lume se oglindeşte în trăirea Căpitanului, aşa cum redau integral scrierile lui (*"Cărticica şefului de cuib"*, *"Pentru legionari"* şi *"Însemnări de la Jilava"*). Ele conţin adevăruri eterne, vii şi limpezi ca apa de izvor.

1. ŢELUL FINAL

Ţelul final al tacticii Căpitanului este învierea Neamului. *"Ţelul final nu este viaţa. Ci învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos."* (Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*, Ed. "Totul Pentru Ţară, Sibiu, 1936, pag. 425)

Misiunea unui popor este indicată de elanul lui de înălţare. Fixând acest obiectiv, Căpitanul a fixat sensul vertical al luptei pe axa care, pornind de la realităţile pământului unde este înfiptă, se înalţă spre cer în zările albastre ale transcendentului. Obiectivul îndepărtat asigură permanenţa luptei pentru atingerea idealului. Sensul dinamismului este structural dat. Neamul devine un instrument, şi mijloacele lui de luptă vor căpăta trăsături religioase.

Însuşi sentimentul greoi al deşertăciunii, care adesea încarcă sufletul celui mai mare idealist, devenind un paralizant al faptei, capătă în ţelul fixat o direcţie pozitivă, în sensul că el nu atinge elanul luptei, ci dizolvă numai preocupările materiale, aducându-le pe cele morale, spirituale, care măresc potenţialul de luptă.

Centrul de preocupări rămâne tot neamul, nu împărăţia cerurilor.

Stilul legionar, având ca finalitate învierea neamului, pe care îl consideră permanent pe acest pământ, omul fiind trecător, merge spre ţelul învierii, înălţându-se în mod evolutiv, fără a se rupe de relaţiile pământeşti.

Potrivit ţelului final propus, fiecare stil de luptă îşi are un centru specific de greutate, după cum am văzut. (Stilul divin - împărăţia cerurilor; stilul satanic - stăpânirea pământului, patima dominaţiei materiale; cel eroic - moartea şi gloria etc.)

În concepţia tactică a Căpitanului, centrul de greutate va fi neamul românesc, care trebuie înălţat pe drumul care duce la înviere, luminând cât mai mult acest drum, prin fecundarea talantului cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe acest pământ.

Traiectoria acestui ţel dă axa centrală, în jurul căreia se va ridica toată construcţia specifică a tacticii şi se va învârti întregul stil de acţiune.

Credinţa în înviere - această nouă dimensiune (axa) care se ridică vertical - leagă cei doi poli ai existenţei: pământul şi cerul, dând certitudinea absolută a înrădăcinării adânci.

Această dimensiune verticală va deveni proprie poporului român care, prin situaţia sa geopolitică, nu este tentat spre expansiuni orizontale, determinând astfel punerea accentului pe calitate şi nu pe cantitate.

1.a. <u>Pământul strămoşesc</u>: *"Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii şi cu brazii."* (*"Pentru legionari"*, pag. 93) *"În miez de noapte, în ceasurile grele ale*

neamului, noi auzim glasul pământului românesc, care ne îndeamnă la luptă." (idem, pag. 109) *"Suntem legați de acest pământ prin milioane de morminte și prin milioane de fire nevăzute pe care numai sufletul nostru le simte și rău de acei ce vor încerca să ne smulgă de pe el."* (idem, pag. 143)

"Pentru ruperea legăturilor cu cerul, dușmanii vor întrebuința împrăștierea pe scară întinsă a teoriilor ateiste, pentru a face din poporul român sau măcar numai din conducătorii lui un popor lipsit de Dumnezeu, despărțit și de morții lui, pentru a-l omorî nu cu sabia, ci tăindu-i rădăcinile de viață spirituală. [...] Pentru ruperea legăturilor cu pământul, izvorul material de viață al unui neam, vor ataca naționalismul ca fiind o idee învechită și tot ce se leagă de ideea de patrie și pământ, pentru a rupe firul iubirii care unește poporul român de brazda lui." (idem, pag. 154)

Dezrădăcinarea aduce nesiguranță, covârșire și sterilitate, după cum legătura cu pământul dă încredere, certitudine și dezvoltă spiritul ofensiv și creator. Toată forța lui tainică, respirată de veacuri și milenii, îți însuflețește puterile.

1.b. Credința în Dumnezeu este a doua mare coordonată a concepției legionare. Ea desăvârșește siguranța și fixează definitiv poziția certă. Fără credință, omul este un dezrădăcinat. Un adversar te poate clătina ușor.

1.c. Forța mistică. Între aceste două realități eterne, pământul strămoșesc și cerul credinței în Dumnezeu, se cuprinde întreaga sursă de forță nevăzută, dar inepuizabilă, a sufletelor celor morți. "Războaiele se câștigă de aceia care au știut să atragă din ceruri forțele misterioase ale lumii nevăzute și să-și asigure concursul acestor forțe." (Corneliu Zelea Codreanu – *"Cărticica șefului de cuib"*, pag.55) *"Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri, care au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, care au murit pentru apărarea acestui pământ."* (*"Pentru legionari"*, pag. 93)

1.d. Pe aceste coordonate se țese, prin fire nevăzute, **ecumenicitatea națională**, din care rezultă forța mesianismului. *"Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului național. Este o stare de lumină interioară. Această stare de drept s-ar putea numi o stare de ecumenicitate națională."* (*"Pentru legionari"*, pag.334)

Evident, fără o asemenea concepție nu se poate menține și afirma în istorie un popor. Din moment ce fiecare neam își are misiunea sa pe acest pământ și talantul pe care trebuie să și-l valorifice, implicit rezultă că își are și stilul său particular de luptă. Mesianismul legionar are toate particularitățile sale naționale, dezvoltate pe un fond profund uman și universal, care este fondul creștin, nealterat. Lupta este, deci, o luptă de înălțare spre înviere. Legionarismul este calea neamului spre înviere.

2. TERENUL

Terenul moral va fi cel ales de Căpitan, fiindcă numai acesta corespunde țelului fixat.

În acest sens, va spune Căpitanul că poporului român nu îi trebuie un mare om politic, ci un mare educator și că trebuie creat un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască, din care să se hrănească și să crească omul erou. *"Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întărituri sufletești cât mai puternice. Trebuie apărat de toate vânturile primejdioase ale lașității, corupției, desfrâului și tuturor patimilor care înmormântează națiunile și ucid indivizii. Aceasta va fi Legiunea Arhanghelului Mihail."* (*"Pentru legionari"*, pag.308)

Conform concepției Căpitanului, în tactica politică terenul moral este de o importanță covârșitoare pe care însă, în general, politica curentă, îmbibată de amoralismul machiavellic, nu numai că nu l-a putut aprecia, dar găsea cele mai mari impedimente pentru acțiune.

Din poziția dominantă sub raport moral, ieșeau toate avantajele pe plan politic în legătură cu acțiunea, la fel cum poziția dominantă a terenului în război își are avantajele sale materiale.

De aici, pe acest teren solid, va ridica Căpitanul întregul său sistem de luptă, cu arhitectura lui mai simplă, dar mult mai solid închegată, care îi va da forță pentru a înfrunta toate furtunile. *"Căci, asemenea bărbatului înțelept, și-a zidit casă de piatră. Și a căzut ploaie și au venit râurile și au suflat vânturile și au lovit în casa aceea și n-a căzut, că era întemeiată pe piatră."* (Matei, 7/24) (asemănări cu terenul din stilul divin)

Trăsăturile care caracterizează acest teren sunt o simbioză între multe dintre cele care caracterizează tactica divină și cea eroică, căpătând o nuanțare nouă și un dinamism particular. Cruzimea calmă a așa-zisei "rațiuni de stat", cel mai monstruos lucru născut de ticăloșia omenească, nu va exista în stilul legionar de luptă.

2.1. Lumina

Colectivitatea legionară, pentru sănătatea ei morală, va trebui mereu scăldată în lumină de soare, fiindcă toate impuritățile se ard aici. *"Am izbucnit năprasnic spre lumină, ca o năvală grea de stânci."* (Radu Gyr - *"Imnul muncitorilor legionari"*)

În întuneric prosperă miasmele. Combaterea răului se va face prin scoaterea lui la lumină. *"Noi lucrăm la lumina zilei și tot ce avem de spus, spunem în gura mare. Credința noastră ne-o mărturisim în fața lumii întregi."* (*"Pentru legionari"*, pag.366)

În stilul Căpitanului, lumina face o sinteză între candoarea desăvârșită pentru împărăția cerurilor și rafinamentul alambicat și întortocheat al rațiunii, lipsit de vigoare, din care rezultă sufletul dintr-o bucată al eroului, mare, aspru și totuși naiv, care nu concepe să facă rău, dar capabil de a-l înțelege, pentru a-l preveni.

Căpitanul nu s-a pus pe terenul întunecos în care să angajeze bătălia, cultivând partea inferioară din om pentru a culege informații și nu a permis simularea altor credințe în acest scop, așa cum practică iezuitismul sau masoneria, pentru că aceasta înseamnă părăsirea terenului său și alterarea esenței. Atunci când a avut informații și a văzut uneltiri, el le-a dat la lumină pentru a le destrăma, scoțând toate avantajele pe care i le da poziția terenului său moral. Spionajul printre legionari pentru asigurarea fidelității membrilor este considerat ceva odios și monstruos. Chiar dacă ar exista unii intruși care să spioneze, Căpitanul lăsa să li se topească intențiile în căldura climatului luminos legionar. După concepția sa, Căpitanul nu folosea această armă nici în afară, și cu atât mai mult nu o putea admite în interior, pentru legionari.

Spiritul conspirativ nu l-a avut Căpitanul nici în momentele cele mai critice pentru Mișcare. Organic, el avea aversiune față de acest spirit care presupune un mediu de întuneric și nu de lumină. Cu toate acestea, mulți au crezut că Mișcarea legionară are un caracter conspirativ.

Curățenia sufletească este esențială pentru Căpitan, ca și în religia creștină. Ce-i folosește unui om dacă cucerește întreaga lume, dar își pierde sufletul?

Evident, problema informațiilor este o mare sursă de forță, prin posibilitățile de canalizare a forței pe care le oferă, de evitarea sau crearea surprizei etc. Culegerea lor presupune recurgerea la toate mijloacele. De aceea, Iisus renunță la acest avantaj, fiindcă nu își face pivot de acțiune din acest sistem, dar prin lumină compensează cu mult acest neajuns.

2.2. Tinerețea formează baza materială a acestui teren. Structural, ea este opusă anchilozării și formelor perimate, având mari posibilități de adaptare, prin suplețea de care dispune, fără a-și pierde esența. Oamenii care pot ține pasul vremii sunt tinerii. Tinerețea este eruptivă și generoasă. *"Cu piept călit de fier și sufletul de crin"*, adică forța masivă de bază, care însă se spiritualizează într-o curățenie sufletească cât mai desăvârșită, compatibilă cu țelul urmărit. În această perioadă generoasă, tineretul este predispus în mod firesc pentru acest țel care dă însăși direcția întregului curs al vieții deși, odată cu înaintarea în vârstă, elanul generos scade și încep să apară preocupări inerente, mai egoiste. Tinerețea dă sănătatea corporală și sufletească strict necesară pentru război, dar și pentru luptătorul politic, în special cel revoluționar. Educația și marșurile aduceau întărirea.

Curajul permanent (organic) din subprețuirea vieții, din obișnuință, singurul care este organic și constant îl avea Căpitanul (*"Șeful Legiunii râde de moarte" - Circulări și manifeste*). Și terenul fixat atrăgea aceste categorii de suflete care, organic, aveau voluptatea riscului. Credința în nemurire arată subprețuirea celor pământești. Permanenta prigoană, cu riscurile ei, devenea un mediu obișnuit, care excludea panica.

În stilul legionar de luptă se împerechează forța cu omenia, fiindcă singură forța este descreștinizată. Voința de putere nu se hipertrofiază în tactica Căpitanului, pentru a deveni, ca în tactica eroică, amorală, ci, îmbibată de generozitate și încadrată de morală, capătă forma nobilă și se sublimează în dăruire până la jertfă, cu posibilități de fecundare cu mult mai mari, fiindcă jertfa se poate transmite în veac ca sursă de energie permanentă. Setea de putere a tinereții devenea astfel setea de înălțime, care excludea beția puterii, fiindcă înălțimile erau mediul propice.

2.3. Sentimentul religios (creștin)

Prin sentimentul religios creștin se canalizează forța telurică a tinereții spre înălțime. O mișcare se bazează nu atât pe înțelegere,

ci trebuie să își aibă rădăcini în suflet. Această predispoziție a sufletului trebuie avută în vedere, fiindcă ea este naturală și, deci, permanentă. Este cunoscut că forța spirituală însuflețește în luptă materia. Tinerețea eroică și sentimentul religios dau maximum de forță.

Căpitanul s-a născut providențial în pragul veacului al XX-lea și poate a fost predestinat să poarte mitul acestui veac pe plan spiritual, chiar dacă pe plan material lucrurile evoluează după legile forței. Căpitanul, prin sentimentul religios, cultivat și adâncit, a asigurat posibilități de utilizare a acestor două forțe deosebite: cea materială, care este mai mult temporală și mai durabilă prin înlănțuirea ei, adică prin crearea vadului, și cea morală, care este permanentă și mereu regenerată de forța materială.

În general, mistica paralizează fapta prin atitudinea contemplativă pe care o provoacă. Prin sinteza sa, mistica legionară este dinamică și combativă, extrăgând din caracterul ei combinat mai multă energie. Mistica legionară are un caracter profetic, adică dinamic și de luptă.

Divergența dintre rațional și irațional, în concepția tactică a Căpitanului, se soluționa prin subordonarea raționalului lui Dumnezeu, care nu poate fi cuprins cu rațiunea.

Mediul legionar care are structură de factură eroică tracă, a dat, de pildă, pe Ion Moța care nu s-a retras în chilie și în rugăciuni, ci a mers pe câmpul din Spania să lupte vitejește pentru creștinism și să moară.

Poate instinctiv, Căpitanul l-a ales ca simbol pe Arhanghelul Mihail, arhistrategul Cerului, care este credință și vitejie.

2.4. Credința

Terenul fortificat legionar se cimentează prin credință. Numai așa se dă trăinicia care rezistă spiritului dizolvant luciferic și raționalist și se asigură legea disciplinei. Primul păcat a fost "păcatul îngerilor" (Ion, 8,44,2; Petru, 2,4,1; Ion, 38), căderea îngerului (Lucifer). Aceasta este însăși disciplina în formă religioasă, care se poate tălmăci prin credință sau lipsă de credință. Al doilea păcat (păcatul originar) este cel comis de Adam și Eva care, îmboldiți de curiozitatea luciferică, au mâncat din pomul "cunoașterii".

Credința este sursa de forță care purcede din naturala predispoziție a omului de a pune capăt problemelor pe care rațiunea nu le poate explica, fiindcă legile actuale nu explică toate fenomenele.

Prin credință se poate obține chiar și imposibilul. Puterea de credință este dovada sănătății, fiindcă din făpturile anemice și lipsite de vitalitate ies în general sceptici.

Scepticismul dizolvant, cultivat de tactica satanică prin teme contradictorii, pentru a dizolva orice certitudine, este exclus în concepția tactică a Căpitanului, prin afirmarea unei credințe absolute, schimbând în acest fel climatul dizolvant satanic și construind un teren propice.

Nu ești niciodată învins atât timp cât îți păstrezi moralul și credința în victorie.

Dacă colaboratorul de care te servești este capabil, are toate calitățile, dar este lipsit de credință, el oricând poate fi ros de ambiție sau derutat de argumente contrarii și, deci, poate crea mari dificultăți.

"Singura forță morală, în începuturile noastre, nu am găsit-o decât în credința nemărturisită că, plasându-ne în armonia originară a vieții - subordonarea materiei spiritului - vom putea înfrânge adversitățile și vom putea birui puterile lor satanice coalizate în scopul de a ne nimici." ("Pentru legionari", pag.298)

"În această luptă cu toată lumea, singurul sprijin l-am găsit în noi. În credința noastră că suntem pe marea linie a istoriei noastre naționale, alături de toți cei ce au luptat, au suferit și murit, ca martiri, pentru pământul și neamul nostru." (Idem, pag.69)

Cine nu crede, nu poate sta în Legiune, fiindcă nu are nici un sens. Căpitanul se despărțea în mod corect de cei care părăseau Legiunea mărturisind că și-au pierdut credința. Pentru menținerea unității, nu folosea forța exterioară. Un iezuit, mason etc. nu poate pleca din societatea respectivă, fiindcă este prigonit sau amenințat chiar cu moartea. Pedeapsă împotriva celor care părăseau Mișcarea nu exista decât în cazul în care se puneau în slujba adversarilor pentru denigrarea ei, adică deveneau trădători.

Credința nu este întunecată de patimi egoiste (negative), ci este luminoasă și constructivă. Credința legionară, oricât de înfocată ar fi, nu este oarbă și intolerantă. *"Noi așa credem, voi puteți crede cum vreți."* ("Circulări și manifeste")

Credința dă rezistență pentru vremurile grele, fiindcă asigură coeziunea. Nici o forță exterioară nu poate înfrânge rezistența sufletului legionar, ca și creștinismul. În credință durata este esențială.

Credința se verifică prin încercări. Prigoanele erau un bun prilej pentru verificarea rezistenței și aduceau înlocuirea celor căzuți cu elemente noi, sănătoase.

2.5. Dragostea

Într-adevăr, cheia de boltă a sistemului legionar este dragostea. Adoptarea acestui principiu creștin în tactica politică este cea mai îndrăzneață originalitate a concepției legionare. Evident, acest principiu nu poate fi adoptat în forma integrală creștină. Adoptarea integrală nu se poate face decât într-un cadru internațional.

"Veți ierta pe cei care v-au făcut vouă personal rău, după morala creștină; nu veți ierta însă pe cei ce au făcut rău nației." ("Pentru legionari", pag.273)

Dragostea creștină însă este pură. Spre această puritate tinde și dragostea legionară și fiindcă principiul nonrezistenței nu poate fi admis - dat fiind țelul urmărit de practica Mișcării - acest principiu creștin se oglindește în obiectivitatea impusă care cere a fi corect față de adversar.

Dragostea este prin excelență creatoare, pe când frica este negativă. Dragostea dă elan și tot ce s-a creat durabil din acest sentiment a purces adânc.

Dragostea și forța formează axa acțiunii legionare. Să ai forță pentru a nu fi nimicit, dar să ai și dragoste pentru a fi generos, creator și nobil.

2.6. Omenia izvorăște din dragoste și este respirația naturală a spiritului eroic. Este generozitatea forței și nu un surogat cum este așa-zisul umanitarism ieșit din rapoartele cabalistice ca un narcotic pentru înșelăciune, impus prin reclamă asurzitoare. Omenia este parfumul nobil al forței sigure de sine.

Omenia pusă la bază pentru a aduce o atmosferă de conviețuire ridicată deasupra legii fiarelor sălbatice din pădure sau a peștilor din mare. Omenia românească, demonstrată de veacuri, titlul de noblețe al acestui neam, dându-i întreg suportul forței pentru a nu fi luată, ca până atunci, drept slăbiciune. Căpitanul o punea la baza întregului sistem. Pe fondul omeniei se pot afirma într-un grad superior toate calitățile războinice, căci fără de acestea ar fi o simplă barbarie. Deci, forță și omenie.

2.7. Voia bună este reconfortantă, fiind un stimulent pentru orice activitate constructivă. Ea creează mediul luminos, râs și bucurie (simptom de sănătate fizică și morală).

2.8. Sinceritatea

Pentru a putea crea ceva mare, trebuie să pornești de la absolută sinceritate. Curajul sincerității este o premisă principală. Sinceritatea cu tine însuți și cu alții. Ea înseamnă recunoașterea părților bune și rele și tendința de îndreptare.

Sinceritatea este opusul ipocriziei care arată, mai mult chiar decât răutatea, partea satanizată a cuiva, fiindcă se recurge la aparențe pentru camuflare.

În sinceritate stă și adevăratul sentiment de răspundere, care nu este formal și exterior față de legi, ci pornește din conștiință (răspunderea față de viitorul unui neam întreg). Răspunderea garantează disciplină și ierarhie.

Sinceritatea cimentează unitatea terenului de luptă prin încrederea reciprocă pe care o cultivă. Din siguranța maximă a fiecăruia dintre cei care luptă în aceeași colectivitate se nimicește în germen orice sâmbure de discordie care ar putea să deruteze energia sufletească pe căi lăturalnice.

2.9. Trăirea

Esența legionară este nu atât ideea, ci trăirea acelei idei. Concordanța între vorbă și faptă.

Caracterul mistic-religios al Mișcării rezultă mai mult din faptul că cere trăire și nu cunoaștere. Trăirea aduce interiorizare, iar interiorizarea forța nesecabilă.

Noutatea Căpitanului nu stă în noutatea ideilor pe care le propagă, ci în spiritul nou de trăire a lor sau mai bine zis adâncirea lor prin trăire. Același lucru s-a spus și despre concepția creștină.

Accentul nu îl punea pe exterior, ci mai mult pe interior. Nu pe formă, ci pe fond, a cărui singură cale de exprimare era trăirea. Forma este mai apropiată de pământ, fondul de cer. Scrierile Căpitanului oglindesc lupta pe teren în clocotul vieții. Sunt trăire intensă și el redă toate ipostazele prin prisma morală care îl anima.

Același lucru și cu Evangheliile. Nu sunt fruct al cerebralului, ci al trăirii.

Efectul tactic al trăirii principiilor afirmate este covârşitor. Sub raportul selecţiunii, îi atrage pe oamenii cu aceeaşi construcţie sufletească, dând astfel omogenitate şi coeziune.

Căpitanul putea da ordine grele, fiindcă el însuşi a îndurat mau mult ca toţi.

Criteriul selecţiei este fapta (fondul), ca şi în tactica divină. Vorba legionarului este fapta. Ea este motorul creaţiei. Înlătură camuflarea şi uşurează cunoaşterea pentru selecţiune.

În concepţia legionară, nu se admite contradicţia. Comportarea şi în intimitate este esenţială, fiindcă ea arată credinţa şi sinceritatea.

2.10. Concepţia radicală dă contur şi înălţime terenului moral adecvat ţelului propus.

O ruptură deci totală de concepţia amorală că scopul scuză mijloacele, care de veacuri cangrenează viaţa omenirii. În cazul Căpitanului, care a vrut să facă un om nou, o organizaţie nouă, un stat nou, radicalismul este firesc. Compromisul în acest caz ar fi însemnat violarea însăşi a legilor naturale. Dacă într-un organism sclerozat pulsează un sânge tânăr şi cald, se sparg pereţii. Din această concepţie nu vor rezulta lovituri de stat, ci coacerea unui fruct şi culegerea lui copt.

Numai radicalismul poate asigura menţinerea fără compromis a principiilor de bază ale Mişcării, fiindcă prin el se extirpă din rădăcină orice rău. Aşa s-au afirmat toate concepţiile virile, evitând orice alunecare. *"Este mai rău să închizi ochii asupra unei greşeli, decât să o pedepseşti."* Exemplu: pedepsirea prin desfiinţarea judeţelor.

Trăsătura aceasta a radicalismului este caracteristică tuturor tacticilor care au traiectorie mare care se arcuieşte peste veacuri şi milenii. Numai tacticile de respiraţie scurtă, lipsite complet de elan revoluţionar sau reformator şi predispuse spre orice compromis, pentru o existenţă minoră, sunt departe de radicalism.

2.11. Sărăcia (sobrietatea), adică "*renunţarea voluntară de a acumula averi*"

Adversarul încearcă înmulţirea necesităţilor tale, pentru a te atrage pe terenul său şi a te aservi.

În concepţia legionară, a trăi în sărăcie nu înseamnă a trăi în mizerie şi nici a trăi ascetic în sens ante-asiatic. Rostul nu este asceza în sine, ci singura posibilitate de a te smulge din mediul materialist şi a recâştiga terenul propriu şi independenţa faţă de acest mediu pe care vrei să îl reformezi.

Sobrietatea dădea posibilitatea marilor schimbări. Ea nu era o piedică, ci satanismul a transformat-o într-o piedică. În esenţă, era vorba despre adoptarea sobrietăţii, revenirea la fundamentul sănătos al tuturor afirmărilor eroice şi spirituale şi degrevarea de tirania materială. Marii maeştri spirituali au fost sobri, adică eliberaţi de zgura necesităţilor materiale.

Căpitanul a refuzat orice finanţare a Mişcării care însemna alunecarea şi angrenarea bătăliei pe terenul adversar şi dependenţa de acest teren, fiindcă finanţarea totdeauna are o origine dubioasă şi vehiculează spiritul satanic. Sobrietatea asigură invulnerabilitatea cadrelor legionare.

Principiul de bază al tacticilor satanică şi amorală este că, în general, oamenii sunt vulnerabili la pungă şi la vanitate. Prin adoptarea sobrietăţii rezultată din educaţia spartană de renunţare ascetică, legionarul devenea independent de materie, asigurându-şi astfel oriunde terenul propriu de luptă, chiar în mijlocul celor mai mari tentaţii. Trăsătura are un caracter aristocratic, fiindcă a fi sobru (ascet) în sens legionar nu înseamnă a renunţa definitiv la materie, ci a domina materia care subjugă atâtea fiinţe mici.

Modestia. În această tendinţă intră şi modestia, care se referă mai mult la partea sufletească. În concepţia legionară, a fi modest nu înseamnă a fi timid, adică lipsit de vlaga afirmării, ci comprimat, adică deplin stăpân pe ea, pe care trebuie să o afirmi când trebuie şi unde trebuie prin fapte. Afirmarea să nu fie o vanitate goală. În felul acesta, prin modestie se cuirasează în plan sufletesc punctul vulnerabil unde poate manevra adversarul prin zgândărirea ambiţiilor.

2.12. Asceza (postul, rugăciunea). Excesiva sobrietate. Lupta dintre corp şi suflet, spirit şi materie, această dualitate a omului. Ascetismul (postul) Căpitanului era un exerciţiu de luptă pentru învingerea foamei şi a setei, pentru a ţine mereu prezentă ideea că spiritul este stăpân asupra materiei. Deci, exerciţiu de descătuşare de tirania materiei, mai accentuat ca sărăcia şi dovada libertăţii pentru a putea sluji nestingherit un ideal.

2.13. Libertatea

Pe terenul legionar, libertatea trebuie să fie respirată adânc, fiindcă ea este esenţa sufletului creştin. În libertate se formează personalitatea. În concepţia legionară, libertatea trebuie să se nască din dragoste, fiind încadrată în legea (naturală) universală a atracţiunii. *"În univers* - scrie Căpitanul - *nu există libertate absolută."* Sub raport tactic, libertatea încadrată de legea naturală şi fără degenerescenţa (anarhia) luciferică, dă plenitudinea trăirii spirituale şi constituie un elan de înălţare. Este un pilon al terenului.

2.14. Simplitatea redă sănătatea primară şi nealterată. Accentul cade pe simplitate, fiindcă măreţul nu este frivol şi înzorzonat. Intelectualizarea disproporţionată rupe echilibrul şi artificializează, ofilind puterile sufleteşti. Sub raportul tactic, simplitatea (terenul străbătut de linii clare şi precise) izvorăşte din instinctul sănătos al credinţei, evită dezorientările şi zăpăceala controverselor.

2.15. Tăcerea

În climatul tăcerii, fecundează gândurile cele mai adânci şi le toarnă în fapte nepieritoare. Tăcerea, ca şi singurătatea, purifică. Sub raport tactic, tăcerea este un acumulator de energie, fiindcă evită risipa şi fecundează fapta. Legea tăcerii este un exerciţiu de stăpânire de sine.

Este un principiu de camuflare fără a se recurge la partea negativă a minciunii. Sub raportul forţei, tăcerea mai mult o proiectează, decât o ascunde. Trezeşte necunoscutul pentru adversar, cu toţi fiorii săi paralizanţi. Tăcerea camuflează terenul de luptă legionar, fără a-i ştirbi din luminozitatea sa.

2.16. Suferinţa

Acceptarea suferinţei constituie cea mai invulnerabilă şi invincibilă platoşă de luptă. În aceasta constă secretul tacticii divine: *"Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor."*

Creştinismul a trăit din prigoană, adică din acea formă de luptă care pare pasivă, însă cel prigonit pare înfrânt pe plan material. El însă, prin acceptarea suferinţei, nu se descompune ca forţă, ci o transformă în forţă morală şi dobândeşte biruinţă pe acest plan superior.

Faţă de Mişcarea Legionară s-au întrebuinţat metode diferite şi în mod alternativ pentru distrugerea ei. Prigoane sângeroase pentru nimicire şi crearea de tipare similare pentru captare. Prigoana însă a întărit-o, pentru că Căpitanul a pus elementul suferinţă pe dimensiunea dinamică şi nu de descurajare.

Suferinţa în prigoană este cel mai bun prilej de selecţie, astfel că aceste lovituri ale adversarului întăresc terenul împotriva căruia se îndreaptă. Prigoana dezvoltă iniţiativa personală şi rezistenţa proprie, adică dezvoltă calităţi atât pe plan ofensiv, cât şi defensiv, asigurând multilateralitatea posibilităţilor de luptă.

2.17. Ispăşirea este forma superioară de acceptare a suferinţei şi reprezintă gradul cel mai înalt şi larg al sentimentului de răspundere. Suferinţa pentru ispăşire are un caracter reparator, ea este producătoare de voie bună şi energie de luptă, fiindcă dă sentimentul restabilirii unui echilibru rupt şi astfel a îndreptării unui păcat.

2.18. Răbdarea se alimentează din acceptarea suferinţei.

Eroismul răbdării de a nu da bătălia când vrea adversarul.

2.19. Ideea morţii (împăcarea cu moartea)

Ideea morţii este strâns legată de credinţa în Dumnezeu. Împăcarea cu moartea ridică terenul legionar pe treapta invincibilităţii. *"Am trăit, aşadar, cu gândul şi cu hotărârea morţii. Avem soluţia sigură a biruinţei pentru orice împrejurări. Ea ne dădea linişte, ea ne dădea tărie. Ea ne va face să zâmbim în faţa oricărui vrăjmaş şi a oricăror încercări de distrugere."* (*"Pentru legionari"*, pag.313)

În acest fel, se asigura o selecţie riguroasă. Omul împăcat cu moartea este omul cel mai liber. Nimic nu-l poate constrânge. O concepţie radicală revoluţionară, numai pe acest teren se poate duce. Contrastul cu laşitatea burghezului care se cramponează de viaţă.

2.20. Jertfa

"Orice jertfă înaltă, nu coboară." (*"Pentru legionari"*, pag.156) În forma jertfei, forţa se conservă pentru veacuri şi milenii. Jertfa este atât de roditoare, încât chiar când alături se ivesc elemente păcătoase, forţa ei nu este sleită şi merge, biruitoare, mai departe. Sfinţii bisericii creştine şi toţi martirii arşi pe rug duc linia superioară a bisericii, chiar când preoţii şi prelaţii păcătoşi au pângărit altarul, debitul de jertfă compensează. Mişcarea Legionară, prin jertfa

făcută, nu poate fi compromisă de nimeni şi nici nimicită, oricâte calomnii s-ar arunca asupra ei. Jertfa reprezintă forţa care se poate conserva. Alături de forţa materială, jertfa reprezintă forţa spirituală. Din jertfă se vor naşte disciplina voluntară, modestia, toate care să asigure unitatea.

2.21. Lupta

Permanenţa luptei asigură selecţionarea elitei.

Voinţa este un element esenţial pentru selecţiune. În concepţia legionară, această calitate se remarcă în luptă. Un legionar care străbate prigoane crâncene se presupune că este înzestrat în primul rând cu voinţă. Ea se verifică în toiul luptei, când defecţiunile pot produce surprize.

Lipsa luptei sau protecţia materială străină ofileşte virtuţile morale care se tonifică numai în luptă. În esenţa ei însă, lupta nu poate fi înlăturată, fiindcă este o lege a naturii, aşa cum spune şi Căpitanul în circulara din 8 martie 1930. Acolo unde acest sentiment se atrofiază, vine dispariţia. Concepţia umanistă nu poate înlătura lupta.

Viaţa este luptă, dar şi lupta este viaţa cea mai înaltă dacă duce spre mântuire în lume, adică la înviere. Pe acest drum selecţionează, purifică zgura de pe bulgării de aur care există în mase amorfe şi face să strălucească cei aleşi, prin luptă. Pe acest plan, lupta capătă noi dimensiuni şi devine o sinteză între luptă şi pace.

2.22. Eroismul (vitejia) este trăsătura care valorifică armele şi toate calităţile arătate. "*Fără aceasta, un om este incomplet. Pentru că, dacă ar fi numai drept, corect, iubitor, credincios, muncitor şi nu ar avea calităţi vitejeşti cu ajutorul cărora să lupte împotriva duşmanilor nedrepţi, necredincioşi, neiubitori şi incorecţi, ar muri înghiţit de aceştia.*" ("*Pentru legionari*", pag.293)

Vitejia singură nu este suficientă pentru eroismul legionar. Vitejii din legiunea franceză străină nu sunt toţi eroi.

Eroismul presupune un cadru moral, sentimente înalte şi un ţel superior pentru care să te dăruieşti. Nici exaltarea nu formează o notă dominantă.

Eroismul legionar este un eroism ascetic, misticism lucid şi realist. În concepţia legionară se reflectă cele două feluri de eroism: eroismul spadei, adică al forţei de dăruire ieşită din sănătatea trupească şi eroismul crucii, adică al jertfei fecunde ieşite dintr-o accentuată spiritualizare.

Eroismul legionar se afirmă în forma lui relativă cu spada, iar în forma absolută cu armele creştine care sunt martiriul şi jertfa. Prima formă este mai aproape de pământ, cealaltă pentru o formă mai ridicată spre cer. Arma este pentru a-ţi da posibilitatea de a lupta contra răului şi, la rigoare, de a te apăra de el. Nu însă pentru a izbi pe la spate.

Esenţa luptei în concepţia legionară este, ca şi la stilul eroic, să învingi pe căile onoarei.

Toate aceste trăsături asigură poziţia dominantă a terenului legionar în luptă. Pe acest teren, Mişcarea Legionară va fi imbatabilă, dacă nu îl va părăsi. Caracteristica mai importantă a tacticii Căpitanului este faptul că ideea morală care îl animă nu rămâne numai o atitudine platonică, ci i se dă bază, şi felul cum este organizată această bază dă valoare tactică, adică devine o forţă care poate fi folosită în luptă, fecundând pe toate laturile acţiuni conforme cu spiritul propus.

(continuare în numărul viitor)

Urmează 3/ Acţiunea –

MENŢIUNE:

Noţiunea de "***jertfă***" nu se referă neapărat la jertfirea fizică, la moarte; orice fel de renunţare la materie, la egoism, în favoarea unui ideal reprezintă o jertfă (de exemplu, chiar sacrificarea din timpul liber personal pentru a ajuta un semen reprezintă o mică jertfă).

Pentru legionari, moartea în sine nu reprezintă un obiectiv în sine, dar nu-i înspăimântă pentru că, aşa cum scria şi Corneliu Zelea Codreanu, "*viaţa noastră nu se termină aici, la aceşti aşa de trecători 60 – 70 de ani, ci se prelungeşte dincolo*", pentru că "*a înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morţi*", iar ţelul final este "*Învierea în numele Mântuitorului Iisus Hristos*".

În faţa obstacolelor întâmpinate, pentru legionari nu există decât două alternative: ori să se dezică de credinţa lor, acceptând compromisuri, ori să continue lupta cu riscul pierderii vieţii.

Cele două axele mari ale condiţiei noastre omeneşti sunt:

- orizontal – integrarea noastră între ceilalţi oameni
- vertical – supunerea noastră lui Dumnezeu.

Istoria s-a scris pornind de la jertfa supremă a lui Iisus pentru triumful Binelui în lume şi până la jertfa meşterului Manole pentru ridicarea bisericii, sau a lui Ştefan cel Mare pentru apărarea pământului strămoşesc şi a creştinătăţii.

Istoria se scrie cu mica jertfă a fiecăruia din noi. Altfel, ne-o vor scrie alţii. După cum vor dori.

Celor care susţin că religia creştină înseamnă resemnare, lipsă de combativitate, toleranţă nesfârşită a răului etc., celor care se întreabă de ce mulţi preoţi au făcut parte din Mişcarea Legionară, le răspunde **preotul Ilie Imbrescu**, instructor legionar, în cartea intitulată "***Biserica şi Mişcarea Legionară***":

"**Preotul, ca slujitor al Bisericii strămoşeşti, este dator să observe si să judece fără părtinire pe toţi câţi pretind că slujesc cauza Neamului Românesc**. Dacă îi dovedeşte împotriva spiritului Legii lui Hristos, atunci preotul nu numai că nu va putea fi de partea lor, dar este răspunzător în faţa lui Dumnezeu dacă nu apără Neamul de asemenea „prooroci mincinoşi". Iar dacă are de constatat o realitate evidentă, care se plasează pe linia de împlinire a Legii lui Hristos, atunci va trebui să mărturisească - în frică de Dumnezeu - că El a rânduit ca această realitate să fie Legiunea Sf. Arhanghel Mihail".

"Ca preot, aşa cred că a binevoit Dumnezeu: să ia fiinţă Legiunea „Sfântul Arhanghel Mihail", în sânul Românismului, ca să se împlinească şi la noi cuvintele Domnului Iisus Hristos: *„Nimeni nu pune petec de pânză nouă la haină veche, căci petecul acesta trage din haină şi mai rea ruptură se face. Nici nu pune vin nou în burdufuri vechi: iar de pune, se sparg burdufurile şi vinul se varsă şi burdufurile se strică; ci pun vin nou în burdufuri noi şi amândouă se ţin*" (Matei 9-, 16-17).

"**Preotul în slujba Bisericii pentru binecuvântarea Neamului - legionarul în slujba Neamului cu binecuvântarea Bisericii. Orice Preot adevărat va fi, aşadar, prin firea lucrurilor, şi legionar.**"

"**Că la noi, azi, mulţi slujitori ai Bisericii sunt cu totul altceva decât ceea ce trebuie să fie este încă o dovadă că Mişcarea Legionară a fost rânduită tocmai la timp ca să fie gata să dea şi din neamul nostru Bisericii caracterele cele mai tari pe care să fie altoit şi darul preoţiei.**"

SINUCIDEREA UNEI NAŢIUNI

Trăim vremuri grele. Din toate punctele de vedere. De 2000 de ani şi mai bine, încă de la daci, poporul nostru nu a trecut printr-o farsă existenţială mai gravă decât cea de astăzi. Ne plecăm în faţa destinului, fără să vedem sau, mai bine zis, să vrem să vedem că destinul ni-l facem noi. Dintre toate popoarele lumii, pare-se că dăm dovadă de cea mai mare laşitate. Consecinţele nu întârzie să apară, iar noi ne mirăm. Dar la aceste consecinţe ne aşteptam, mai mult sau mai puţin, aproape toţi. Şi totuşi ...

După 45 de ani de comunism şi încă 13 de neo-comunism, sufocaţi de o dictatură aberantă, creaţie străină de fiinţa noastră naţională şi chiar europeană, acceptăm batjocura vieţii, visând la vremuri mai bune, în care mâncarea să crească din betoanele părăsite şi vandalizate ale ţării. Căci poporul acesta, acum dă impresia că atât ar fi visat vreodată: mâncare. Pentru ea s-a făcut slugă. În mod ironic, singurul popor născut creştin în lumea asta se vinde diavolului pentru un pumn de firimituri dintr-o pâine care, culmea, îi aparţine. Căci pentru pâinea asta s-a scurs sângele a milioane de Români. Dar ei n-au murit pentru ei, pentru burţile lor. Nici pentru burţile noastre. Şi nici înaintea lor alţii nu s-au jertfit pentru ca burţile "*urmaşilor urmaşilor lor*" să fie îndestulate. Cioran a afirmat că "*la ora actuală poporul român este un neam de slugi şi o turmă de nevertebrate*". Să fi avut dreptate?

Nu pentru pâine a fost, de fapt, acel sacrificiu suprem al străbunilor. Ei au suferit de frig, de foame, de durere trupească, de dorul de casă şi de cei dragi, de singurătate, pentru că aşa le-a poruncit sufletul lor, cel mai sfânt avut de pe pământ. Vocea sângelui i-a făcut să se ridice într-un cutremur al sufletelor şi-al cugetelor neîmpăcate cu robia, asemeni Carpaţilor care au spintecat pământul câmpiilor şi-al mlaştinilor, urcând spre cer. Din această cutremurare a ţâşnit iureşul miilor de fii ai gliei dacice, spulberând orice împotrivire. Şi nimic n-a fost pentru ei. Ştiau că vor muri, dar nu se gândeau la asta. Sângele clocotea, şi prin el morţii le vorbeau, îmbărbătându-i, deschizându-le ochii şi trimiţându-i, cu crucea în frunte, către victorie. Iar astăzi ...

Un neam apărut din ciocnirea a două pietre de cremene, o scânteie în negura vremurilor, un destin măreţ şi tăcut, totul prăbuşit. Ultimele zvâcniri i-au fost înecate în propria-i laşitate.

Astăzi, populaţia acestei ţări îşi îneacă incapacitatea, ghinionul şi tot amarul într-o halbă de alcool, în stupefiante, manele - în îndobitocire, aşteptând un "ce" miraculos ori o lovitură de baros fix în frunte, pentru ca mizeria în care se complace să fie curmată. Nu va avea parte de aşa ceva. Ar fi prea uşor şi prea convenabil pentru ea.

Oamenii devin din ce în ce mai dezinteresaţi de orice, de soarta celorlalţi, de soarta noastră, de soarta lor. Egoismul atinge cote inimaginabile. Contează mai mult să porţi o pereche de adidaşi de firmă sau o haină ultima modă decât să ai păreri personale. Dacă ai alte opinii decât cele promovate de revistele pentru adolescenţi, adulţi, femei sau de către modele comportamentale gen Andrei Gheorghe, Vlad Craioveanu sau Marlyn Manson, George Bush Jr., Ciciolina, eşti imediat catalogat drept fixist, nebun, intolerant ... nazist (?!) şi câte şi mai câte; inteligenţa şi concepţii diferite de cele de tip "open" sunt ridiculizate şi reprimate fără milă. Totul începe să sune precum celebrele "drepturi" ale oricărui infractor - ciudat, nu? - citite de către poliţiştii din SUA la arestare: "*Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce spui poate - şi va fi - folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul la un avocat ...*" (Partea cu avocatul este însă discutabilă în minunata noastră democraţie.) În comparaţie cu sărăcia care ne caracterizează astăzi, dreptul la liberă exprimare este lipsit de importanţă. Dacă cei în vârstă sunt obişnuiţi cu aşa ceva, noi, cei tineri, suportăm mai greu. La televizor, la radio, pe calculator, pe stradă, oriunde, luxul este afişat cu opulenţă de către "miliardarii de carton" cu funcţii publice într-o economie de tarabă - pardon, de piaţă, unei lumi chinuite de foame, de frig, de boală. "Exemplele" pe care suntem obligaţi să le vedem la fiecare colţ de stradă îi pervertesc pe mulţi dintre noi, creându-se astfel "elita" comercială de mâine - o mână de mafioţi ce ne vor controla vieţile dacă nu vom acţiona.

Prăpastia dintre bogaţi şi săraci devine din ce în ce mai mare şi va continua să se adâncească, până când cele două lumi se vor ciocni una de alta.

Noi, Românii, n-am murit încă. Peste noi nu s-a aşternut tăcerea timpului. Mai există speranţă. Şi unde-i speranţă, e totul. Credinţa într-un viitor pentru acest neam face cât toţi munţii de aur ai unei lumi decăzute. Din cenuşa unui popor renaşte un Neam, hrănindu-se din puţin, din pulbere, pentru ca apoi să-şi recucerească drepturile şi destinul. Totul este posibil.

România nu mai are mult de trăit. Românii, Românismul, DA. Cei care au supravieţuit genocidului spiritual şi cei care încă o fac reprezintă acei Români pentru care viaţa nu se va sfârşi niciodată. Pământul acesta n-a mai trăit clipe de eroism neîntinat de mişelie de prea mult timp. Dar istoria nu s-a sfârşit încă! Paginile ei mai pot cuprinde un capitol de sforţare glorioasă. Trebuie! Vorba proverbului: "*Capul plecat sabia nu-l taie, dar nici soarele nu-l vede!*"

Ne-aşteaptă un nou război, dar nu unul purtat pe calea armelor (convenţionale sau nucleare). Un nou război se conturează: cel al spiritului, împotriva Răului din noi şi de pretutindeni.

Toţi Românii care simt româneşte să ia aminte că destinul îi provoacă: pe placa funerară de la mormântul Soldatului Necunoscut din Bucureşti, stă scris: "*Aici zace Soldatul Necunoscut pe ale cărui oase se odihneşte pământul României întregite.*" Fie ca pe oasele noastre şi ale voastre să se odihnească oasele unei noi Românii, una "*frumoasă şi strălucitoare ca soarele de pe cer.*"

Avem puterea de a ne hotărî soarta. Altfel, vom asista la rezultatul final al propriei noastre laşităţi: sinuciderea unei naţiuni.

Mihai Şarjaru
elev, 16 ani

***

Deoarece se folosesc de multe ori termeni ca: naţionalism, patriotism, orientare de dreapta etc., fără a se poseda sensul exact, vom publica în fiecare număr al acestui ziar explicaţii (după *Dicţionarul de Politică* - Oxford – Ed. Univers Enciclopedic, Buc., 2001).

Mic glosar

Naţionalism – *Patriotism*

Naţionalismul transformă în principii sau programe devotamentul faţă de naţiune.

În felul acesta, conţine o dimensiune diferită faţă de simplul patriotism care poate fi devoţiune faţă de ţară sau naţiune, lipsită însă de orice proiect de acţiune politică.

Trăsătura generală a principiilor universale ale naţionalismului este afirmarea primatului identităţii naţionale asupra revendicărilor de clasă, religie sau umanitate în general.

Dimensiunea economică a naţionalismului este credinţa că stăpânirea şi controlul resurselor importante trebuie în mod ferm menţinut în chiar cadrul naţiunii.

Aplicaţia politică este principiul autodeterminării care caută să întemeieze viaţa politică pe naţiunea-stat.

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare: - vârsta max. 35 ani;
- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

Răspunsul corect la întrebarea lunii septembrie: ***"Cine și când a înființat Frăția de Cruce, ce semnificație a avut și cine s-a aflat la conducerea acestei organizații?"*** **este următorul:**

Frăția de Cruce a fost înființată de Corneliu Zelea Codreanu în 1924 (înaintea Legiunii), sub conducerea lui Ion I. Moța, în scopul creșterii tinerei generații în spirit românesc, naționalist și ortodox, pentru a o feri de primejdia contaminării ideologice marxiste. Copiii, în marea lor parte fii de țărani, nu puteau beneficia de îndrumarea părinților (fiind plecați la orașe, la școli); în plus, rolul educațional al școlii era inexistent, mulți intelectuali cochetând în acea perioadă cu doctrina antinațională marxistă. În Frăția de Cruce erau încadrați elevii de liceu, până la vârsta de 18 ani, când puteau deveni legionari. Primul șef al Frățiilor de Cruce pe țară a fost Ion Moța, i-a urmat Mihail Stelescu și, începând din 1934, valorosul pedagog Gh. Istrate care a formulat în scris principiile de organizare.

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: A existat vreo diferență între Legiunea "Arhanghelul Mihail", Mișcarea Legionară, Garda de Fier și Partidul "Totul Pentru Țară"? (și dacă da, care?)

PREMIU: *DOCTRINA MIȘCĂRII LEGIONARE* (CORNELIU ZELEA CODREANU)

Ne-am născut din dorința de adevăr, pentru că nimic pe lume nu este mai frumos și nu te face mai liber. Și visurile sunt frumoase, dar durează puțin, pe când adevărul, istoria adevărată, ne conduc spre viitor.

Ne-am născut ca o alternativă a mlaștinei din societatea contemporană, încercând să arătăm adevărul, adevăr ce duce spre lumina divină.

Tinerețea ne dă curaj, înțelepciunea bătrânilor sfaturi; întregul e creat, dar nu desăvârșit: noi, cei de la *"Cuvântul legionar"*, puțini la număr, facem cât ne stă în putință, cu speranța într-un viitor în care floarea țării, tinerimea, își va lăsa din nou amprenta asupra istoriei acesteia zbuciumate, în care oamenii se mișcă și gândesc ca o barcă în furtună, aruncați de la o idee la alta, dintr-o părere în alta, în demagogie.

Oare noi vom fi în stare să trezim la realitate conștiințele neatinse încă de putrefacție? Bineînțeles, pentru că acesta este țelul nostru: o conștiință curată, capabilă să se jertfească pentru adevăr, demnitate, moralitate, binele aproapelui, în stare să distrugă egoismul ce conduce oamenii de azi și roboții de mâine.

Cei mai mulți nu ne înțeleg. O viață sau doar o adolescență petrecută în iadul comunist i-a făcut imuni la orice dorință de bine, de discernere a realității, dar, și mai grav, le-a inoculat ideea de a smulge din rădăcini vița nouă, dătătoare de viață și speranță, de viitor și lumină, tinerimea română naționalistă.

Căpitanul a demonstrat tuturor credința a sute de mii de tineri într-o Românie "ca soarele sfânt de pe cer", în care iubirea de neam, de țară, de Dumnezeu și de semeni să stea în frunte. Însă inconștienții, fripturiștii, corupții, egoiștii n-au lăsat vița să rodească: au tăiat-o din rădăcini.

Astăzi, alții (de aceeași categorie cu prigonitorii sau indiferenții predecesori) îi împroașcă pe tineri cu noroi, judecându-i pentru mizeria morală în care trăiesc, dar nearătându-le drumul bun, mărginindu-se la pronosticuri dezamăgitoare ce fac pe oricine să abandoneze lupta.

Noi n-am clacat în fața societății "moderne", încercând să aflăm acestor renegați o alternativă, o perspectivă permanent de actualitate prin spiritualitatea ei.

Noi vrem o grădină frumoasă, cu flori una și una, nu un spațiu plin de reziduuri aruncate la întâmplare printre care să circule cu nonșalanță șobolanii. Vrem să curățăm acest spațiu de bolile morale ce infectează tinerii: plictiseală, descurajare, lene, minciună, de găștile de cartier, de pasiunea discotecilor transformate în temple ale perversității, de interesul pentru publicațiile care prezintă imoralități poleite. Vrem să curățăm toată această mizerie, să o ardem, și în locul ei să creăm un spațiu propice dezvoltării noii grădini, cu muguri plini de sevă și binecuvântare, care să crească sub privirile ocrotitoare ale grădinarului.

Oare lumea din jur nu-și dă seama că o astfel de grădină ne-ar aduce numai bucurii? Tineri conștienți și educați, stând drepți în soare, ca brazii, fapta lor răspândindu-se ca parfumul teilor, toate spre propășirea țării și a neamului.

Florile au nevoie de o îngrijire atentă, tinerii de o educație sănătoasă: să-i ajutăm să o capete, spre bunăstarea lor și a românilor.

Ieșiți din izolare! Mâinile noastre vă așteaptă întinse: curate, calde, puternice!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Ștefan Buzescu,
elev, 17 ani

	Periodic editat de *"Acțiunea Română"*	ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacție:	Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai	
Secretar de redacție:	Nicolae Badea	
Relații cu publicul	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București *(zona Circului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. Vasile Lascăr)* Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00} tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	